

Hôn Nhân Sắp Đặt

Contents

Hôn Nhân Sắp Đặt	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	14
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	16
16. Chương 16	17
17. Chương 17	19
18. Chương 18	20
19. Chương 19	21
20. Chương 20	22
21. Chương 21	22
22. Chương 22	23
23. Chương 23	24
24. Chương 24	25
25. Chương 25	26
26. Chương 26	28
27. Chương 27	29
28. Chương 28	30
29. Chương 29 End	31

Hôn Nhân Sắp Đặt

Giới thiệu

Chuyện gì sẽ xảy ra khi cuộc sống hôn nhân không được xây dựng trên nền tảng của tình yêu? Có ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-sap-dat>

1. Chương 1

- .
- Anh nói gì? Em có nghe nhầm không? Anh sẽ kết hôn và người đó không phải em?
 - Kiều Phương, anh xin lỗi! Em cũng biết là anh yêu em mà, vì mẹ nên anh mới phải cưới cô ấy chứ anh có yêu thương gì cô ta đâu, mặt mũi như thế nào anh còn không biết nữa là...
 - Thời đại bây giờ còn có chuyện ép hôn như thế sao? Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn H&P mà sao chuyện gì anh cũng nghe mẹ anh hết vậy? Còn em, em là gì của anh?
 - Anh...anh xin lỗi, em hãy nghe anh nói...
 - Anh còn gì để nói sao? Anh có biết em đau khổ như thế nào không? Anh nghĩ em cao thượng đến mức nhìn người mình yêu kết hôn với người khác rồi chúc phúc cho anh à?
 - Anh biết làm thế là có lỗi với em, em đau, anh cũng đau lắm chứ? Nhưng biết làm sao khi mẹ anh đã quyết mà anh lại không thể cãi lời bà, bên nghĩa bên tình anh cũng rất khó xử. Khẽ nắm tay cô anh nói tiếp: Hãy cho anh thêm thời gian, đợi khi nào giải quyết mọi việc ổn thoả anh sẽ ly hôn rồi cưới em.
 - Anh nói thật không? Anh sẽ không bỏ em chứ?
 - Không, anh sẽ không bao giờ bỏ em, tin anh em nhé!
 - Được, em tin anh.

Kết thúc cuộc nói chuyện với Kiều Phương, anh trở về nhà với tâm trạng buồn bã, không! phải nói là rất rất buồn chứ nhỉ? anh sẽ phải kết hôn với 1 con nhỏ mà anh chưa biết mặt ư? Còn người yêu, còn tình yêu của anh? Thật nực cười, có ai phải lâm vào tình cảnh của anh không? Yêu 1 người mà phải sống bên 1 người. Nở nụ cười đau khổ, anh ủ rũ bước vào nhà, chợt:

__Lâm, ngồi xuống đây mẹ có chuyện muốn nói.

- Dạ, có chuyện gì thế mẹ? Anh lịch sự ngồi xuống ghế sofa đối diện với mẹ mình - Bà Mai Hàn.
- Mẹ biết chuyện này làm con khó xử nhưng xin con hãy hiểu ẹ, hồi còn trẻ, mẹ suýt nữa bị người ta giết hại may mà có bố mẹ con bé giúp nên mẹ mới có thể sống sót đến ngày hôm nay, lúc gia đình con

2. Chương 2

bé gặp khó khăn, chúng ta không thể đứng nhìn, nếu chỉ vì vấn đề tiền bạc thì mẹ không cần nhờ đến con nhưng phải dựa vào thể lực nhà ta thì gia đình con bé mới có thể sống yên, giờ bố con bé không còn nữa nhưng món nợ thì vẫn còn, mẹ nghe nói là có liên quan đến bọn giang hồ nào đó.

- Con biết rồi mẹ.
- À còn nữa, hôn lễ sẽ được tổ chức vào ngày mai tại nhà hàng NOW, mọi việc mẹ đã lo hết con không cần phải bận tâm, thiệp mời mẹ cũng đã gửi hết rồi, con cứ tập trung lo làm chú rể tốt ẹ.
- Sao cơ? Sao sớm thế mẹ? Con còn chưa gặp cô ta nữa mà?
- Không sao trăng gì ở đây hết, chưa gặp rồi mai sẽ gặp, con bé rất dễ thương, con không cần phải lo đâu.
- Nhưng...nhưng mà!
- Thôi, không nhưng nhĩ gì hết, cứ quyết định thế đi, cưới con bé về con phải đối xử tốt với nó... Còn Kiều Phương, con nên chấm dứt với cô ta đi, cô ta không tốt đẹp như con nghĩ đâu.
- Mẹ thôi đi, con đau khổ lắm rồi, mẹ đừng có mà xúc phạm người con yêu, mọi việc con đều nghe theo lời mẹ, mẹ chưa hài lòng sao? Thôi con lên phòng đây, chào mẹ! Nói xong anh quay lưng bỏ đi.
- Ô, Cái thằng này. Bà Mai Hàn lắc đầu ngán ngẩm vì thằng con quý tử, sống trên 50 tuổi đầu chẳng lẽ bà lại không biết cô ta tiếp cận anh chỉ vì tiền, vì vẻ đẹp hào hoa của anh? cứ thế này sẽ có ngày con phải hối hận.

Tại phòng Thanh Lâm, anh đang vò đầu bứt tóc suy nghĩ về những chuyện xảy ra, buồn bã, đau khổ là những gì anh cảm nhận được, 27 tuổi, kết hôn không còn là quá trẻ nhưng đối với anh vẫn còn là sớm mà lại với một con nhóc 18, 19 tuổi anh chưa biết mặt.

Xa xa, phía ngoại ô thành phố trong 1 ngôi nhà nhỏ:

- Tiểu Quân! Ta xin lỗi, vì gia đình mà con phải đi làm dâu trong hoàn cảnh như thế này, ta thật sự có lỗi với con. Bà mẹ sứt sùi khóc
- Mẹ, mẹ đừng nói như thế, phụng dưỡng mẹ là trách nhiệm của con mà, chỉ cần hàng ngày không có bọn đòi nợ đến nhà ta là con vui rồi, con nhất định sẽ hạnh phúc, xin mẹ đừng lo cho con, con đi rồi mẹ phải ráng giữ gìn sức khỏe, con sẽ về thăm mẹ thường xuyên. Cô con gái cũng rưng rưng nước mắt.
- Con nhìn xem, lại khóc nữa rồi, nín đi, nếu không mai con là cô dâu xấu xí đó.
- Vâng mẹ. Hihi, con của mẹ luôn luôn xinh đẹp mà.
- ừ. Con gái ngoan!

Vâng đây chính là cuộc nói chuyện giữa mẹ con nhỏ.

- - - - - NGOẠI TRUYỆN - - - - -

- Tiểu Quân (nhỏ)
- Thanh Lâm (anh): chồng của nhỏ.

3. Chương 3

- Kiều Phương: Người mẫu nổi tiếng, là người yêu của anh.
- Vũ Duy: Tổng giám đốc công ty thời trang style, là bạn thân của Thanh Lâm.

7:00 am - nhà hàng Now (bịa à nha! Đôi nào định tổ chức đám cưới ở đây thì hỏi tác giả nhớ)

Hôm nay là ngày cưới của nhỏ và anh, từ khi bước chân vào nhà hàng, mọi ánh mắt đều tập trung về phía nhỏ, các quý ông của chúng ta phải nói là nước mũi nước miếng thì nhau chảy ào ào như thác lũ còn các quý bà thì: “chẹp chẹp, ước gì mình được như cô ấy” (miêu tả hơi quá vì biện pháp nhân hoá. Hehe) Cũng đúng thôi, bình thường nhỏ đã có vẻ đẹp “em đẹp không cần son phấn” huống chi hôm nay từ sáng sớm nhỏ đã được nhân viên hàng đầu thành phố đến để make up, nhìn nhỏ chẳng khác nào nàng công chúa bước ra từ câu chuyện cổ tích, bộ váy cưới màu trắng để lộ đôi vai trắng mịn như da em bé cùng với khuôn mặt trái xoan, hai gò má đang ửng hồng lên vì thẹn thùng (cái nì không dùng phấn hồng nè), vóc dáng thon thả với đường cong “tuyệt mỹ”, đôi môi chúm chím khê nở nụ cười càng làm cho nhỏ đẹp hơn trong vẻ đẹp “kiêu xa” nhưng cũng không kém phần dễ thương. Thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, nhỏ thầm nghĩ: ” không biết mặt mình có dính gì không nữa, hic hic, xấu hổ chết đi được” đôi chân run rẩy bầy vì sợ hãi và hồi hộp, cảm giác lấy chồng là thế sao? Chợt bàn tay bị ai nắm lấy và có giọng nói trầm ấm thì thảo bên tai:

- Trông cô cũng không đến nỗi nào nhỉ? Anh quan sát từ nãy tới giờ, vốn dĩ nghe mẹ nói là con bé xinh, nhưng anh không ngờ là nó xinh đến thế, còn hơn cả cô người yêu người mẫu nổi tiếng của anh.

- Vâng, cảm ơn anh, tui cũng đâu nghĩ anh đẹp ” chai” như thế, “chai” trong từ chai mặt ý. Tự dưng có người cầm tay mình nhỏ cũng hơi ngượng ngượng. Nhìn sang thấy khuôn mặt ” tài tử điện ảnh” trong bộ đồ chú rể (ple màu trắng) của anh, nhỏ biết chắc đây là ông chồng sắp cưới của mình, “người cũng không đến nỗi nào mà sao kiêu quá vậy?” nhỏ nghĩ. Nghe “lời khen” đầy mỉa mai, châm biếm của anh làm nhỏ cảm thấy tức, không phải hạng vừa nhỏ cũng đáp trả lại.

- hừrr...Cô...cô được lắm. Lần đầu tiên có người dám nói với anh như thế, chưa gặp đã ghét giờ gặp rồi càng ghét hơn, anh siết chặt tay làm nhỏ nhăn mặt vì đau.

- Á! Anh làm gì vậy? Đau, bỏ ra...! Nhỏ dẩy dụa khỏi tay anh nhưng vô ích.

- Cô có thôi ngay không? Tức giận anh quát (đương nhiên là tần số chỉ đủ cho nhỏ nghe thôi). Thấy anh như vậy nhỏ cũng không dám ho he gì thêm. Lặng lẽ bước theo anh trên thảm đỏ dẫn tới lễ đường, tim đập thình thịch, có vẻ nhanh hơn và loạn nhịp so với lúc thường, nhỏ có cảm tưởng tim mình từ lồng ngực bên trái chạy qua bên phải như chú chuột jerry khi bị mèo Tom bắt vậy. liếc sang phía anh, nhìn sâu vào đôi mắt, cảm thấy một nỗi buồn khó tả đang ngự trị trên khuôn mặt thanh tú của anh, “chẳng lẽ cưới mình anh ta đau khổ thế sao?” nhỏ thầm nghĩ. Không hiểu sao nhỏ lại cảm thấy ngọt ngào, khó chịu đang xâm chiếm con người mình mà xưa tan đi cảm giác hồi hộp, lo lắng và run sợ lúc này.

” Xin chúc mừng cô dâu, chú rể, từ giờ 2 bạn đã chính thức là vợ chồng” sau khi kết thúc màn trao nhẫn cưới, tiếng MC vang lên trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt của toàn thể mọi người (trừ 1 người, đồ ai biết đấy, Hehe), họ thầm chúc cho đôi vợ chồng trẻ kia sẽ hạnh phúc mà đâu hay từ đằng xa, 1 con người nhỏ bé đang nhấm nháp ly rượu hay nói cách khác là gặm nhấm nỗi buồn, cô đau vì anh đã là của người khác, cái “mỏ vàng” mà cô mất bao công sức để có mà giờ đây mất dễ dàng vậy sao? không! Cô nhất quyết sẽ đòi lại anh bằng mọi giá, nhìn ánh mắt tức giận sang phía nhỏ, Kiều Phương khê nở 1 nụ cười nham hiểm.

“Và sau đây, để thể hiện tình cảm của 2 người, cô dâu và chú rể sẽ hát 1 bài, quý vị có đồng ý không ạ?” Tiếng MC đám cưới lại vang lên làm cả khán phòng ồ lên thích thú ” có..có...có” còn 2 nhân vật chính của chúng ta đang thâm nguyên rửa anh chàng MC đáng ghét này.

- Anh nghĩ cách gì đi? Nhỏ thì thâm bên tai anh.

- còn cách nào khác nữa, phải hát thôi, chẳng lẽ Tổng giám đốc H&P lại không làm được chuyện này? tôi không muốn bị mất mặt đâu. Hay cô không biết hát? “được thôi tôi sẽ cho cô què 1 cục cho chừa cái tật dám chọc ta” nhìn cô như vậy anh chợt nghĩ rồi cơ miệng khê cong lên tạo thành nụ cười nửa miệng.

- Anh...anh, hừ, nhỏ cứng họng, nhìn anh tỏ ra thích thú nhỏ lại càng tức hơn. Như đọc được suy nghĩ của anh nhỏ nói tiếp : để rồi xem, ai hơn ai. Hừ! Rồi quay xuống phía khán đài:

4. Chương 4

- Vâng, thưa quý vị để đáp lại tấm lòng của mọi người, Vợ CHỒNG chúng tôi xin được hát 1 bài. Nhỏ cố nhấn mạnh từ ” vợ chồng” để chọc tức anh đây mà, nhìn sang phía anh, nhỏ nở 1 nụ cười tinh nghịch: anh đánh gitar bài pretty boy được chứ? Đừng nói tổng giám đốc H&P mà không biết chơi gitar nhé?

- Ai nói tôi không biết, nhìn đây! “Phù!!! May mà mình biết bài này, không là bị con nhỏ chơi khăm rồi” anh nghĩ rồi quay sang nhận chiếc gitar từ tay nhạc công, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh kê gậy đoạn dạo đầu của bài hát... Chợt, giọng hát ngọt ngào vang lên làm cả khán phòng im bật, 1 tiếng động nhỏ cũng không có:

- I lie awake at night See things in black and white I’ve only got you inside my mind You know you have made me blind I lie awake and pray That you will look my way I have all this longing in my heart I knew it right from the start Oh my pretty pretty boy I love you Like I never ever loved no one before you Pretty pretty boy of mine Just tell me you love me too Oh my pretty pretty boy I need you Oh my pretty pretty boy I do Let me inside Make me stay right beside you I used to write your name And put it in a frame And sometime I think I hear you call Right from my bedroom wall You stay a little while And touch me with your smile And what can I say to make you mine To reach out for you in time Oh my pretty pretty boy I love you Like I never ever loved no one before you Pretty pretty boy of mine Just tell me you love me too Oh my pretty pretty boy I need you Oh my pretty pretty boy I do Let me inside Make me stay right beside you

{BRIDGE} Oh pretty boy Say you love me too Oh my pretty pretty boy I love you Like I never ever loved no one before you Pretty pretty boy of mine Just tell me you love me too Oh my pretty pretty boy I need you Oh my pretty pretty boy I do Let me inside Make me stay right beside you

(lời dịch: Chàng trai tuyệt vời Em nằm thao thức suốt đêm Nhìn mọi vật trong hai màu trắng và đen Em chỉ có được anh trong tâm tưởng mà thôi Anh có biết anh đã làm em mù quáng Em nằm thao thức và cầu nguyện Rằng anh sẽ nhìn về phía em Một khát khao từ tận sâu trong trái tim Em biết, em đã ước mong như thế ngay từ lần đầu gặp anh Oh, chàng trai tuyệt vời của em, em yêu anh Như thể trước đây em chưa từng yêu ai Chàng trai tuyệt vời của em Hãy nói rằng anh cũng yêu em Oh, chàng trai tuyệt vời của em Em cần anh Oh, chàng trai tuyệt vời của em, em thực sự yêu anh Hãy cho em được ở bên cạnh anh Em thường viết tên anh Và lồng vào khung ảnh Và đôi khi, em tưởng như em nghe thấy tiếng anh gọi Vọng ra từ bức tường phòng ngủ của em Anh chỉ bên em một lát Chạm vào em bằng nụ cười của anh Em phải nói gì để có được anh, Để đến bên anh đúng lúc? Oh, chàng trai tuyệt vời, em yêu anh Như thể trước đây em chưa từng yêu ai Chàng trai tuyệt vời của em Hãy nói rằng anh cũng yêu em Oh, chàng trai tuyệt vời của em Em cần anh Oh, chàng trai tuyệt vời của em, em thực sự yêu anh Hãy cho em được ở bên cạnh anh

{BRIDGE} Oh, chàng trai tuyệt vời Hãy nói rằng anh cũng yêu em Oh, chàng trai tuyệt vời Oh, chàng trai tuyệt vời của em, em yêu anh Như thể trước đây em chưa từng yêu ai Chàng trai tuyệt vời của em Hãy nói rằng anh cũng yêu em Oh, chàng trai tuyệt vời của em Em cần anh Oh, chàng trai tuyệt vời của em, em thực sự yêu anh Hãy cho em được ở bên cạnh anh)

(Pretty boy - M2M Các bạn có thể coi là Acoustic version, híc, mình không biết bài này có phiên bản acoustic không nữa)

Kết thúc bài hát, sự im lặng vẫn không dứt... 1s...2s...5s rồi:

- BỐP...BỐP...BỐP!!! Tiếng vỗ tay ầm ỹ cùng tiếng hò reo của mọi người vang lên làm nhỏ chợt thấy bối rối. Quả thật giọng hát quá hay của nhỏ kết hợp với tiếng đàn “cực đỉnh” của anh đã làm tan chảy toàn thể trái tim “khán giả” Anh cũng không ngờ cô vợ mình có tài năng như thế định “đim hàng” nhỏ mà càng làm nhỏ nổi bật hơn. Giọng hát trong vút, trầm ấm cùng với giai điệu ngọt ngào và lời bài hát rất ư là ý nghĩa làm cho tim ai đó bị lỗi một nhịp ” phải chi mình là chàng trai trong bài hát”(không phải Thanh Lâm nha, người nào rùi tí biết nhen)

- Cám... Cám ơn! Nhỏ lí nhí nói.

Vũ Duy im lặng quan sát từ khi nhỏ bước vào, ngạc nhiên, vui mừng, thất vọng, buồn bã là cảm xúc của anh lúc này, người đang đứng cạnh ông bạn thân của mình trong bộ đồ cô dâu kia chẳng phải là bóng hình ngày đêm anh tương tư? Có chết anh cũng không muốn gặp lại cô trong hoàn cảnh như thế này, có thể nói anh chàng Vũ Duy nhà ta đã bị tiếng sét ái tình ngay từ lần đầu gặp nhỏ.

- - - Quá khứ- - -

Nhỏ đang trên đường đi đến trường, vấp chân lên cỏ, hí hục chạy vì sắp muộn học...chợt:

5. Chương 5

- rầm! Á! Bịch! Hự... Hàng loạt âm thanh vui nhộn vang lên. ui da! Sao người ta lại để Pho tượng ở giữa đường thế này hả trời! Đau chết con rồi. Huhu.

- Đau lắm hả?

- À, ừ! Híc, chẳng lẽ thiêng thế sao? Con chỉ kêu 1 tiếng thôi mà ông suất hiện thiệt hả? Nhỏ ngây ngô hỏi mà chẳng biết mình đang nói chuyện với ai, tại cái mông đau lắm mà.

- Tôi không phải ông trời đâu. Thấy bộ dạng của nhỏ, “pho tượng” phì cười, con bé này thú vị thật.

- Hả?Ừ. Giờ nhỏ mới có dịp ngóc đầu lên xem “ông trời”. “Chít cha! Chẳng lẽ pho tượng mình đâm phải là anh chàng đẹp trai này sao?” Nhỏ nghĩ.

- Đi đâu mà chạy như ma đuổi thế? Đâm phải người ta rồi ngồi đó mà ngấm thế à?

- Anh...anh có sao không? Tui...xin... lỗi, tui không cố ý, tại...tại... Nhỏ quay mặt đi để giấu đôi má đang đỏ như gấc vì xấu hổ, nói đến đây chợt nghĩ ra điều gì đó nhỏ lại tiếp tục co giò chạy và không quên quay lại nói với nạn nhân của mình:” tui thực sự xin lỗi, anh không sao là tốt rồi, sắp muộn học tui phải đi đây, chào anh nhé!” rồi khuyến mãi thêm nụ cười thật tươi.

- Ơ...ơ! Để lại 1 người ngơ ngác như con nai vàng bên dòng suối vì nụ cười của nhỏ. “cô bé thật đẹp” và tiếc nuối vì chưa biết gì về nhỏ, cái gì mà “anh không sao là tốt rồi” thật ra trong lòng anh đang ngàn sao đây nè, để rồi từ đó có một người luôn cầu nguyện được gặp lại nhỏ, hằng đêm lại cùng bóng dáng nhỏ đi vào giấc mơ. Mà hôm nay lại gặp nhỏ trong tình cảnh như vậy. Thật trớ trêu Vâng, “pho tượng” mà nhỏ đâm phải chính là anh chàng Vũ Duy, tuy hơi buồn nhưng ít ra anh còn có hi vọng vì biết rằng cuộc hôn nhân này là do bà Mai Hàn sắp đặt (Thanh Lâm kể chứ ai, bạn thân mà)

- - Quay lại hiện tại- - -

Nhỏ đang cùng anh sánh bước đi ngang qua chỗ Kiều Phương không biết vô tình hay cố ý mà ly rượu từ tay cô đổ hết vào người nhỏ.

- á! Xin lỗi! Cô có sao không? Kiều Phương giả vờ hỏi.

- Cám ơn chị! Em không sao, chỉ bị ướt 1 tí thôi. Nhỏ lắc đầu, quay sang anh nhỏ nói: “anh ở lại tiếp khách, tui vào WC 1 chút” định quay gót bước đi thì chân nhỏ bị trượt do chỗ rượu lúc nãy đổ xuống làm sàn nhà bị trơn.

- Á! Bịch! Không phải 1 mà là 2 vật thể đang bị ngã, chẳng là anh thấy thế nên vòng tay qua eo nhỏ kéo lại phía mình nhưng chẳng may anh cũng trượt chân theo và hiện trạng lúc này là anh đang nằm đè lên người nhỏ rất chi là romantic còn nhỏ thì mở căng đôi mắt ra nhìn khuôn mặt đang áp sát vào mặt mình.

“Nghe tiếng động lạ” mọi người không hện mà quay sang nhìn rồi hò reo thích thú:

- Hôn đi... Hôn đi... Hôn đi!

Nhỏ đang ngơ ngác không biết làm sao thì có cái gì ẩm ẩm khê khê đặt lên môi mình. Trời ơi! Là anh đang hôn nhỏ ư? Nụ hôn đầu đời của nhỏ lại mất dễ dàng vậy sao? Tuy đó chỉ là nụ hôn thoáng qua (môi chạm môi) nhưng sao tim nhỏ đập nhanh quá, có vẻ loạn nhịp rồi.” chẳng lẽ lần đầu tiên hôn có cảm giác thế sao?” Nhỏ nghĩ. nhanh chóng kết thúc “nụ hôn ngọt ngào” trong tiếng vỗ tay ầm ĩ của mọi người, anh khẽ kéo nhỏ đứng lên. đặt ngón tay lên đôi môi vẫn còn hơi ẩm, 1 lần nữa mặt nhỏ như quả cà chua chín vì ngại ngùng và xấu hổ.

- vợ chồng 2 người tình cảm quá nhỉ? Hức...ức, sức chịu đựng của Kiều Phương đã quá giới hạn khi chứng kiến cảnh này sẵn có men rượu trong người cô lên tiếng.

6. Chương 6

- Kiều Phương, em say rồi! Sợ có chuyện không hay xảy ra anh bèn nói. Quay sang nói tiếp với Vũ Duy : ” mày giúp tao đưa Kiều Phương về nhé! Cô ấy say rồi”

Vũ Duy đành ậm ừ đồng ý nhưng liếc nhìn sang nhỏ với ánh mắt đầy luyến tiếc. Còn nhỏ thì vẫn chẳng biết mô tê gì, Thấy Vũ Duy nhỏ có cảm giác mình đã từng gặp người này ở đâu rồi nhưng tạm thời chưa biết là ai. Chợt nghĩ ra điều gì đó nhỏ la lên:

- Sao anh lại ở đây?

- Ờ thì anh đến dự đám cưới của bạn anh, không được sao? Nói xong rồi chỉ tay sang phía Thanh Lâm, Vũ Duy ngạc nhiên, không ngờ hơn 1 tháng rồi mà con bé vẫn còn nhớ tới mình, điều này làm cho anh chàng cảm thấy rất vui.

- không, Không phải thế, chỉ là tui không ngờ lại gặp anh ở đây thôi. Anh ta (chỉ tay về phía anh) là bạn anh sao?

- ừ, là bạn thân của anh! Thôi nói chuyện với em sau, giờ anh phải đưa Kiều Phương về đã. Dù rất muốn tiếp tục nói chuyện với nhỏ nhưng anh đành phải rước ” cục nợ” này về, lắc đầu chán nản anh bước qua chỗ Kiều Phương : “anh đưa em về, em say lắm rồi”

- Bỏ tôi ra, tôi không say, tôi còn uống được hết chỗ rượu ở đây nữa, các người có quyền gì mà đuổi tôi... Bỏ ra... Tôi bảo anh bỏ ra anh có bỏ không hả?... Kiều Phương lải nhải, dẩy dụa khỏi Vũ Duy nhưng vẫn bị anh chàng lôi xềnh xệch ra ngoài. Thanh Lâm nhìn người mình yêu như vậy anh cảm thấy đau lòng...! Nhìn sang nhỏ với ánh mắt tò mò anh hỏi:

- Cô quen bạn tôi sao?

- Cũng không hẳn là quen chỉ gọi là biết mặt thôi, tôi với anh ta chỉ gặp nhau đúng 2 lần à! Nói xong nhỏ vội chạy vào WC, mãi nói chuyện mà quên mất bộ váy cưới đang dính bẩn.

Cuối cùng buổi lễ kết hôn cũng kết thúc trong êm đẹp. Ngoài trời những hạt mưa phùn mùa hạ đang lất phất chơi đùa cùng cơn gió nhẹ như chúc phúc cho cuộc sống mới của 2 con người hay đó là điềm báo cho cuộc sống sóng gió đang chờ đón 2 người ở phía trước?

Từ lúc rời khỏi nhà hàng trở về. Chẳng ai nói với ai câu nào vì thế không gian trở nên im ắng lạ thường, sau khi “vấn an” mẹ chồng nhỏ cảm thấy nhẹ lòng, tuy không được tiếp xúc nhiều nhưng nhỏ có thể cảm nhận được bà là 1 người hiền từ, một người mẹ mẫu mực, nhỏ rất quý bà, cứ như thể là mẹ ruột của mình vậy.

Bước từng bước lên bậc cầu thang theo anh đến “phòng tân hôn” nhỏ cảm thấy lo lắng hơn bao giờ hết. Gì chứ, Nhỏ đã 18 tuổi rồi chứ có phải là ít đâu mà không hiểu nghĩa vụ vợ chồng là gì? vào trong phòng, thấy anh cởi áo...nhỏ run sợ, theo phản xạ dùng 2 tay che, trước ngực, miệng lắp bắp hỏi:

- Anh...anh làm...làm...gì vậy?

- Tắm chứ làm gì nữa, chẳng lẽ cô muốn tôi làm gì à? Bộ dạng của nhỏ làm anh phì cười rồi bước vào phòng tắm.

Thấy anh đùa như vậy Nhỏ thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống ghế sofa trong phòng, tự cười về trí tưởng tượng phong phú của mình “anh ta cũng không đến nỗi tệ” nhỏ nghĩ. 10 phút sau, anh bước ra từ phòng tắm.

- Cô vào tắm đi rồi tôi có chuyện muốn nói, yên tâm tôi không có hứng thú với cô đâu. Anh phán 1 câu làm nhỏ thấy xấu hổ, 2 gò má ửng hồng lên rất đáng yêu.

- Vâng, nhỏ cúi đầu bước vào phòng tắm. - Kiều Phương, em say rồi! Sợ có chuyện không hay xảy ra anh bèn nói. Quay sang nói tiếp với Vũ Duy : ”mày giúp tao đưa Kiều Phương về nhé! Cô ấy say rồi”

Vũ Duy đành âm ừ đồng ý nhưng liếc nhìn sang nhỏ với ánh mắt đầy luyến tiếc. Còn nhỏ thì vẫn chẳng biết mô tê gì, Thấy Vũ Duy nhỏ có cảm giác mình đã từng gặp người này ở đâu rồi nhưng tạm thời chưa biết là ai. Chợt nghĩ ra điều gì đó nhỏ la lên:

- Sao anh lại ở đây?

- Ờ thì anh đến dự đám cưới của bạn anh, không được sao? Nói xong rồi chỉ tay sang phía Thanh Lâm, Vũ Duy ngạc nhiên, không ngờ hơn 1 tháng rồi mà con bé vẫn còn nhớ tới mình, điều này làm cho anh chàng cảm thấy rất vui.

- không, Không phải thế, chỉ là tui không ngờ lại gặp anh ở đây thôi. Anh ta (chỉ tay về phía anh) là bạn anh sao?

- ừ, là bạn thân của anh! Thôi nói chuyện với em sau, giờ anh phải đưa Kiều Phương về đã. Dù rất muốn tiếp tục nói chuyện với nhỏ nhưng anh đành phải rước ”cục nợ” này về, lắc đầu chán nản anh bước qua chỗ Kiều Phương : “anh đưa em về, em say lắm rồi”

- Bỏ tôi ra, tôi không say, tôi còn uống được hết chỗ rượu ở đây nữa, các người có quyền gì mà đuổi tôi... Bỏ ra... Tôi bảo anh bỏ ra anh có bỏ không hả?... Kiều Phương cãi nhai, dựa dẫm vào Vũ Duy nhưng vẫn bị anh chàng lôi xềnh xệch ra ngoài. Thanh Lâm nhìn người mình yêu như vậy anh cảm thấy đau lòng...! Nhìn sang nhỏ với ánh mắt tò mò anh hỏi:

- Cô quen bạn tôi sao?

- Cũng không hẳn là quen chỉ gọi là biết mặt thôi, tôi với anh ta chỉ gặp nhau đúng 2 lần à! Nói xong nhỏ vội chạy vào WC, mãi nói chuyện mà quên mất bộ váy cưới đang dính bẩn.

Cuối cùng buổi lễ kết hôn cũng kết thúc trong êm đẹp. Ngoài trời những hạt mưa phùn mùa hạ đang lất phất chơi đùa cùng cơn gió nhẹ như chúc phúc cho cuộc sống mới của 2 con người hay đó là điềm báo cho cuộc sống sóng gió đang chờ đón 2 người ở phía trước?

Từ lúc rời khỏi nhà hàng trở về. Chẳng ai nói với ai câu nào vì thế không gian trở nên im ắng lạ thường, sau khi “vấn an” mẹ chồng nhỏ cảm thấy nhẹ lòng, tuy không được tiếp xúc nhiều nhưng nhỏ có thể cảm nhận được bà là 1 người hiền từ, một người mẹ mẫu mực, nhỏ rất quý bà, cứ như thể là mẹ ruột của mình vậy.

Bước từng bước lên bậc cầu thang theo anh đến “phòng tân hôn” nhỏ cảm thấy lo lắng hơn bao giờ hết. Gì chứ, Nhỏ đã 18 tuổi rồi chứ có phải là ít đâu mà không hiểu nghĩa vụ vợ chồng là gì? vào trong phòng, thấy anh cởi áo...nhỏ run sợ, theo phản xạ dùng 2 tay che, trước ngực, miệng lắp bắp hỏi:

- Anh...anh làm...làm...gì vậy?

- Tắm chứ làm gì nữa, chẳng lẽ cô muốn tôi làm gì à? Bộ dạng của nhỏ làm anh phì cười rồi bước vào phòng tắm.

Thấy anh đùa như vậy Nhỏ thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống ghế sofa trong phòng, tự cười về trí tưởng tượng phong phú của mình “anh ta cũng không đến nỗi tệ” nhỏ nghĩ. 10 phút sau, anh bước ra từ phòng tắm.

- Cô vào tắm đi rồi tôi có chuyện muốn nói, yên tâm tôi không có hứng thú với cô đâu. Anh phán 1 câu làm nhỏ thấy xấu hổ, 2 gò má ửng hồng lên rất đáng yêu.
- Vâng, nhỏ cúi đầu bước vào phòng tắm.

7. Chương 7

Sau khi tắm xong nhỏ bước lại gần ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh.

- Anh có chuyện gì muốn nói với tui à? Nhỏ hồi hộp không biết anh ta có chuyện gì muốn nói mà trông mặt có vẻ nghiêm túc vậy.

Đặt tờ báo đang đọc sang 1 bên anh khẽ nói:

- Ủ. Cô cũng biết cuộc hôn nhân này là do 2 gia đình sắp đặt, tôi và cô không có gì gọi là tình yêu, chắc cô cũng biết là tôi có người yêu rồi chứ nhỉ? Vì thế tôi mong cô đừng xen vào cuộc sống của tôi và tôi cũng vậy, có thể nói giữa chúng ta có 1 giao ước, khi nào cô gặp được người mình yêu thì chúng ta có thể ly hôn, cô hiểu chứ?
- Vâng! Tôi hiểu. Nghe những lời anh nói nhỏ thấy buồn lắm, nhỏ biết mình chỉ là vợ hờ của anh thôi, nhỏ không có quyền gì can thiệp vào cuộc sống của anh cả.
- À còn chuyện này nữa, tôi không muốn mẹ tôi buồn vì thế trước mặt mẹ, tôi và cô phải tỏ ra hạnh phúc, sau khi ly hôn tôi sẽ cho cô 1 khoản tiền đủ cô sống hết quãng đời còn lại coi như là tiền công tôi trả cô.
- Không, tôi sẽ làm thế nhưng không phải vì tiền, nếu anh muốn, tôi sẽ ra đi lúc nào cũng được, tôi sẽ không xen vào cuộc sống của anh nữa. Nghe những lời vừa thốt ra từ miệng anh, nhỏ cảm thấy mình bị xúc phạm ghê gớm, chẳng lẽ anh ta nghĩ mình là loại gái làm tiền? Không chịu được nữa những giọt lệ cứ thế tuôn trào trên khoé mi.

Nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên đôi gò má xinh đẹp kia, anh cảm thấy mình có lỗi nhưng lòng tự trọng của 1 người đàn ông không cho phép anh xin lỗi nhỏ.

- Được rồi, tôi có làm gì cô đâu mà cô khóc, từ giờ đừng xưng “tui” với tôi nữa.
- thế phải xưng hô như thế nào?
- Ủ thì dù gì tôi cũng hơn cô 9 tuổi, gọi “anh” xưng “em” là hợp lý hơn, chẳng lẽ phép lịch sự tối thiểu như vậy cô cũng không biết.
- Ủ. Tôi...tôi... Nhỏ ấp úng nói.
- Đây, lại tôi nữa.
- à, ừ... Tại...tại người ta chưa quen chứ bộ. Nhỏ chu mỏ lên cãi.
- Thôi được, không quen rồi sẽ quen. Khuya rồi đi ngủ thôi, niều không phiền cô ngủ ở ghế sofa nhé?
- Anh.. Anh không cho em ngủ trên giường được sao?
- Chẳng lẽ cô muốn ngủ với tôi. Anh phán 1 câu làm nhỏ cứng họng.
- không, không, vậy em sẽ ngủ ở ghế.

Sáng hôm sau nhỏ dậy từ sớm để làm bữa sáng, nhìn anh ngủ ngon lành trên giường nhỏ cũng không nỡ đánh thức anh dậy.

Thấy bà Mai Hàn đi xuống lầu, nhỏ nhanh nhẩu chào:

- Sao mẹ dậy sớm thế ạ?

8. Chương 8

- Sớm gì nữa con, con đang làm gì thế? Bà vui vẻ đáp.

- Dạ! Con đang nấu bữa sáng. Mẹ ngồi đợi con lát nhé! Nói xong nhỏ tung tăng chạy vào bếp. Bà Mai Hàn mỉm cười hạnh phúc, có cô con dâu hiếu thảo, đảm đang như thế thì còn gì bằng.

Làm xong bữa sáng định lên phòng gọi đã thấy anh đứng lù lù trước mặt.

- Em nấu bữa sáng xong rồi, anh vào ăn kéo nguội. Nhỏ tươi cười nói với anh.

- Ủ. Anh lạnh lùng đáp.

Bữa sáng kết thúc, 2 người chào tạm biệt bà Mai Hàn để lên đường đi hưởng tuần trăng mật, nhỏ háo hức lắm vì chưa bao giờ được đi du lịch mà. Vui vẻ mở cửa xe phía trên chợt nhỏ khựng lại, ghế đó đã có người ngồi và không ai khác người đó chính là Kiều Phương. Thấy nhỏ trần chờ mãi không chịu bước lên xe, tức giận anh quát:

- Cô có lên không thì bảo?

- À Ủ..! Nhỏ đành lặng lẽ mở cửa sau bước vào trong tâm trạng buồn bã, còn Kiều Phương thì mỉm cười thích thú.

Trên đường đi chỉ có tiếng nói chuyện của anh và Kiều Phương còn nhỏ chẳng biết nói gì, cũng chẳng ai quan tâm đến sự hiện diện của nhỏ ở trên xe. Đưa ánh mắt xa xăm nhìn qua cửa xe, nhỏ lại cảm thấy buồn hơn, một nỗi buồn da diết, khó tả, thấy tủi thân khi nghĩ đến mình, nhỏ khẽ thở dài rồi đi vào giấc ngủ lúc nào không hay.

- két!!!! Chiếc xe phanh lại làm nhỏ giật mình tỉnh ngủ, khẽ dụi mắt, nhìn mọi vật xung quanh rồi theo anh và Kiều Phương bước vào khách sạn.

3 người cùng thuê phòng trong 1 khách sạn 4 sao ở gần bãi biển Nha Trang, nói là tuần trăng mật của nhỏ và anh nhưng thật ra là cuộc hẹn hò của anh và Kiều Phương thì đúng hơn, có cô dâu nào như nhỏ không nhỉ? Đi hưởng tuần trăng mật mà chồng dắt theo người tình, mình chỉ là tấm bia đỡ đạn cho cuộc đi chơi của người ta trở nên “hợp pháp” thôi, nhỏ thầm nghĩ rồi nở nụ cười đau khổ xách theo đồ đạc hành lý bước vào phòng nhìn sang thấy anh và Kiều Phương sánh đôi đi bên nhau nhỏ cũng không khỏi chạnh lòng. Sau khi tắm xong, nhỏ định sang rủ anh cùng đi ăn thì đã thấy anh và Kiều Phương đứng trước cửa phòng mình:

- Tôi và Kiều Phương ra ngoài 1 lát, cô tự lo cho bản thân đi nhé! Nói xong anh nắm tay Kiều Phương bước đi.

Nhỏ biết trước chuyện này sẽ xảy ra nên cũng không mấy ngạc nhiên. Sau khi dùng bữa trong khách sạn xong, cảm thấy nhàm chán nhỏ cũng muốn ra ngoài thay đổi không khí, 1 mình lang thang trên bờ biển, nhìn quanh thấp thoáng vài đôi tình nhân đang cùng ngắm mặt trời lặn, sao nhỏ thấy mình cô đơn quá, ước mong được ra biển ấp ủ bấy lâu nay trong nhỏ giờ đã thành hiện thực mà sao nhỏ lại cảm thấy không vui? Không biết giờ này anh đang làm gì? Ở đâu? Những ý nghĩ đó chợt loé trên đầu nhỏ. Khẽ thở dài rồi tiếp tục bước đi 1 cách vô thức, nhỏ cũng chẳng biết mình đang ở đâu, đi đâu, về đâu nữa, có thể nói nhỏ đã hoàn toàn mất phương hướng, hoàng hôn buông dần thay vào đó là bóng đêm đang chuẩn bị bao trùm lên toàn bộ thành phố biển. Dưới ánh sáng yếu ớt mờ ảo của những tia sáng còn sót lại trong ngày, bóng dáng nhỏ bé ấy vẫn tiếp tục bước trên bờ biển trải dài, những tiếng sóng vỗ nhẹ vào bờ cùng tiếng gió thổi vi vu tạo nên khúc nhạc du dương như tiếng lòng của 1 ai đó. Nhỏ cũng không biết mình đã đi được bao lâu nữa chỉ biết là đôi chân đang mỏi nhừ và hơi đau. Muốn quay lại về khách sạn nhưng đã quá muộn, xung quanh chẳng thấy ai, điện thoại cũng không mang theo mà trời lại tối sắp không nhìn thấy đường nữa, nhỏ sợ, nhỏ muốn khóc lắm, nhỏ lại nhìn thấy hình ảnh của anh xuất hiện trong tâm trí mình. Chợt có tiếng bước chân và giọng nói quen thuộc bên tai

- Cô làm gì ở đây mà không về khách sạn hả? Có biết đi ra đây giờ này là nguy hiểm lắm không? Khi anh cùng Kiều Phương trở về khách sạn, qua gỗ cửa không thấy nhỏ đâu, xuống lễ tân hỏi cô nhân viên mới biết là nhỏ ra ngoài, đợi mãi không thấy nhỏ về, anh đâm ra lo lắng, không đợi được nữa đành phải ra ngoài tìm.
- Hức...hức...hức...! Em sợ lắm, em bị lạc..hức hức. Theo phản xạ nhỏ chạy đến ôm anh khóc ngon lành.

9. Chương 9

Anh cũng vòng tay qua ôm nhỏ vào lòng an ủi:

- không sao rồi, lần sau không được phép ra ngoài khi không có tôi đi bên cạnh nghe không?
- dạ. Hức...hức!

- Thôi nín đi, tôi ở đây rồi. Xoa đầu nhỏ anh an ủi. Không biết vì mệt hay vì vòng tay của anh quá ấm áp mà nhỏ ngủ luôn, thấy như vậy anh cũng không nói gì thêm, nhẹ nhàng bế nhỏ lên xe phi thăng đến khách sạn, kê đặt nhỏ nằm xuống giường, biết nhỏ vẫn đang yên giấc, anh mới quay lưng bỏ đi.

Những tia nắng ấm áp lọt vào cửa sổ phòng làm nhỏ thức giấc, chưa bao giờ nhỏ có thể ngủ ngon đến thế, nghĩ lại chuyện tối qua xảy ra nhỏ còn cảm thấy hơi ngượng, nằm trong vòng tay chắc khỏe, ấm áp của anh nhỏ thấy hạnh phúc và bình yên lạ thường. Nhìn lên đồng hồ đã hơn 8h, chạy nhanh như bay vào phòng tắm khoảng 20 phút sau thì nhỏ cũng làm xong vệ sinh cá nhân, bước ra khỏi phòng cùng với cái bụng đang đánh trống kêu oan vì từ tối qua tới giờ chưa ăn gì, sang phòng anh gõ cửa mãi chẳng thấy đâu nhỏ đành 1 mình đi xuống dưới. thấy anh và Kiều Phương đang vui vẻ ăn uống, nhỏ lại cảm thấy thấy buồn, không muốn làm phiền đến 2 người, nhỏ lẳng lặng ngồi xuống bàn bên cạnh mà thưởng thức bữa sáng 1 mình. Lúc nào cũng vậy, cũng chỉ 1 mình nhỏ là cô đơn thôi, người ta có đôi, có cặp hạnh phúc thế còn gì? Nhỏ khẽ nở nụ cười chua chát rồi ăn tiếp bữa sáng của mình.

Lặng lẽ quan sát từ khi nhỏ bước xuống, anh cảm thấy có lỗi khi làm chồng mà lại bỏ rơi cô vợ mình nhưng còn Kiều Phương nên anh chẳng thể làm gì hơn, Kiều Phương cố ý sắp đặt chuyện đi hưởng tuần trăng mật thành cuộc đi chơi của mình vì muốn làm cho nhỏ tổn thương rồi tự động rời xa anh. Có thể nói kế hoạch của cô đã và sẽ tiếp tục thành công nếu như không có cuộc điện thoại này:

- Vâng! Tôi biết rồi, tôi sẽ về ngay. Tít tít tít, tắt điện thoại, anh quay sang nói với Kiều Phương: “chúng ta phải về thôi, công ty có chuyện gấp cần anh giải quyết” và cũng không quên qua bàn nhỏ để thông báo.

Cuộc hưởng tuần trăng mật kết thúc sớm hơn so với dự định, nhưng không sao, không còn phải chứng kiến cảnh tình cảm của 2 người là nhỏ thấy vui rồi.

Vừa đưa nhỏ tới nhà, anh đã phải chạy đến công ty để giải quyết công việc, nhìn theo bóng dáng chiếc BMW màu xám (chả biết xe gì, hãng nào nữa, hehe) đi khuất nhỏ mới bước vào chăm chăm vào.

- Các con có chuyện gì sao mà về sớm vậy? Mẹ tưởng phải đến tuần sau chứ? Tiếng Bà Mai Hàn từ trong nhà vọng ra làm nhỏ giật mình.

- dạ, hình như là Công ty có chuyện gì đó con cũng không rõ nữa nhưng có vẻ hơi nghiêm trọng mẹ à, bọn con phải về gấp quá nên...nên... Chưa kịp mua quà gì ẹ hết. Con...con xin lỗi! Nhỏ thật thà nói.

Nhìn bộ dạng của nhỏ lúc này làm bà Mai Hàn cảm thấy buồn cười khẽ nhún đôi mắt về tức giận bà đùa:

- Đấy, tôi biết ngay mà, anh chị đi với nhau vui vẻ rồi thì làm gì còn thời gian mà nhớ tới bà già này nữa.
- Không..Không phải thế đâu mẹ, bọn con...bọn con...!Nhỏ ấp úng nói không nên lời, “chắc mẹ giận thật rồi, làm sao đây? Hix hix”nhỏ nghĩ.

Đến lúc này thì bà Mai Hàn không nhịn được nữa cười ha hả nhìn cô con dâu đang đứng trước mặt mình.

- haha...haha! Nhìn con kìa buồn cười chết đi được. Haha..haha! Rồi Chính lại tư thế bà nói với giọng nghiêm chỉnh: Mình là 1 người nhà mà con cứ khách sáo thế là mẹ giận thật đấy, thôi không đùa với con nữa, giờ cùng mẹ đi chợ về làm bữa tối nhé! Không biết các con về nên mẹ chưa chuẩn bị gì hết.

Giờ nhỏ mới thật sự hoàn hồn, định rụng tim vì sợ rồi chứ, không suy nghĩ nhiều, nhỏ đáp:

- Dạ, mẹ đợi con tí nhé! Nói xong nhỏ chạy vội lên phòng cất hành lý rồi đi chợ cùng mẹ chồng.

10. Chương 10

siêu Thị BigStar

Hiện tại, 2 mẹ con nhỏ đang trên tầng 9, nói là đi chợ cho vui nhưng thật ra là đi siêu thị (bệnh nhà giàu, chẹp, chẹp mình thì nghèo thúi ruột đây) tung tăng mua đồ cùng mẹ, nhỏ vui lắm, lần đầu được vào siêu thị lớn như thế này cơ mà, mỗi lần đi ngang qua nhỏ chỉ dám đứng nhìn từ ngoài thôi chứ quy mô, cơ cấu bên trong thế nào làm sao nhỏ biết được, đang định với lấy hộp sữa trên bậc cao nhất, vì điều kiện về chiều cao không cho phép nên nhỏ phải khiêng chân lên... 3cm...2cm...1cm... Sắp chạm tới rồi thì nó lại bị bàn tay của ai đó cầm lấy trước, nhìn sang cái con người vô duyên cướp đồ mình, nhỏ ngạc nhiên nói:

- ủa, sao anh lại ở đây?

- Thì cũng như em thôi. Vũ Duy đáp rồi đưa hộp sữa ra trước mặt nhỏ: cho em này!

- vâng, cảm ơn anh! Nhỏ nhẹ nhàng cầm lấy.

- Em đi 1 mình sao? Vũ Duy chợt hỏi.

- Không, em đi cùng mẹ nữa, nói xong nhỏ chỉ tay về phía bà Mai Hàn.

- Vậy à? Dẫn anh sang đó nhé, lâu rồi anh chưa gặp bác.

- Dạ, nhỏ đáp rồi cùng Vũ Duy bước đến gần bà.

- Cháu chào bác! Nở nụ cười thật tươi, Vũ Duy nói.

- Duy hả con, dạo này bận lắm hay sao mà không thấy sang thăm bác vậy? Bà Mai Hàn cũng mỉm cười đáp.

- Dạ, cũng chút chút ạ, Bác mua đồ xong chưa?

- chắc đủ rồi con.

- Vậy qua kia tính tiền rồi cháu đưa bác và Tiểu Quân cùng về nhé!

- Phiền con quá! Bà Mai Hàn khẽ lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý.

- Không có gì đâu bác, dù gì cũng tiện đường mà! Vũ Duy đáp rồi liếc nhìn sang phía nhỏ còn Nhỏ thì đang chìm đắm trong những suy nghĩ mà chẳng cần quan tâm họ nói gì.

----- **** -----

Trên đường về, nhỏ và Vũ Duy cứ tíu tít từ trên trời đến dưới đất, chẳng hay Bà Mai Hàn đang mỉm cười về những lời nói của mình.

- KẾT!!! Chiếc xe đỗ xịch trước cửa nhà làm chấm dứt cuộc nói chuyện của 2 người, nhỏ cảm thấy Vũ Duy thân thiện và vui tính chứ không lạnh lùng như chồng mình điều này làm cho nhỏ quý anh hơn còn Vũ Duy, anh rất vui vì được nói chuyện cùng nhỏ, được nghe những câu chuyện hài hước của nhỏ làm anh cười tít mắt, hôm nay nhỏ không xưng “anh- tôi” như mọi khi mà thay vào đó là “anh- em” điều này mang đến cho anh niềm vui mới “có thể nhỏ đã dần dần chấp nhận mình với tư cách là một người bạn” anh nghĩ. thỉnh thoảng liếc qua nhỏ nhìn thấy nụ cười như tỏa ánh nắng ban mai, tim anh lại lỡ thêm 1 nhịp, phải công nhận rằng ở bên nhỏ anh mới có thể sống với con người thật của mình: tình cảm và chân thành

chứ không phải mang “mặt nạ” của 1 vị tổng tài, nhưng anh cũng chẳng dám mơ tưởng gì hơn chỉ cần nhỏ sống hạnh phúc là anh vui rồi (ôi, tình yêu cao thượng) tuy không muốn nhưng anh đành phải ra về.

11. Chương 11

- Sao không vào nhà chơi, lát hẵng về con? Bà Mai Hàn giờ mới lên tiếng.

- Đúng đó anh, rồi ăn cơm với gia đình em luôn, nhỏ tiếp lời.

- Thôi, cháu cảm ơn, để khi khác nha bác, giờ cháu đang có việc phải đi luôn ngay đây ạ, Cháu xin phép! Vũ Duy lịch sự đáp rồi quay sang nói với nhỏ: anh về nha!

- vâng, cảm ơn anh vì đã đưa 2 mẹ con em về nhé! Nhỏ nói vọng theo khi Vũ Duy đã yên vị ngồi trên xe.

- không có gì, em và bác cứ vào nhà đi nhé, không cần tiễn anh đâu! Nói xong, Vũ Duy cho xe khởi động rồi phóng xe đi,

Trong lòng trào dâng bao cảm xúc mới lạ.

Nhỏ lững thững bước theo bà Mai Hàn vào nhà thì thấy Letter Box (Hộp đựng thư sử dụng thiết bị điện tử hiện đại, mình cũng không biết có loại này không nữa, híc,híc) nhấp nháy dòng chữ: “01 new letter” tiến lại gần và lấy thư trong hộp, là thư của nhỏ ” sao lạ vậy ta, ai gửi ỉnh thế nhỉ” nhỏ nghĩ, đọc đến dòng chữ: ” From: HĐTS- Trường ĐẠI HỌC QUỐC TẾ” nhỏ chợt thấy hồi hộp quá, đây chẳng phải là ngôi trường mà nhỏ thi vào tháng trước hay sao? Lướt nhanh qua nội dung bên trong, sắc mặt thay đổi 180 độ, nhỏ vui mừng la lên:

- Á!!! Đâu rồi.

Cùng lúc đó anh bước từ trong xe ra chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã bị nhỏ ôm chầm lấy

- Em đậu đại học rồi, anh xem này! Nhỏ cười toe toét đưa giấy báo nhập học ra trước mặt anh.

- Chúc mừng cô, giờ cô buông tôi ra được rồi chứ? Vừa giải quyết xong công việc anh đã phải về nhà nếu không chắc chẳng thể sống yên với bà mẹ. Đang mệt mà bị nhỏ quỳnh lấy thế này anh cũng hơi bức bối.

- à ừ, híc, em...xin...lỗi! Thấy bộ dạng vui mừng như trẻ con vừa được người lớn cho kẹo của mình, nhỏ vội bỏ tay khỏi người anh, mặt đỏ lên vì xấu hổ. Rồi cùng anh bước tiếp vào nhà.

(Mình xin giới thiệu tí nhé: Đại học Quốc tế là ngôi trường liên doanh giữa Việt Nam- Mĩ- Anh- Pháp và các nước trong khu vực Đông nam Á , chỉ những người thật sự tài giỏi mới có thể vào đây học vì điểm đầu vào rất cao)

Niềm vui của nhỏ vẫn còn đang trong giai đoạn cao trào, đã không biết bao nhiêu lần tự nói với lòng mình đây là sự thật mà sao nhỏ cứ có cảm giác như 1 giấc mơ, nếu đó chỉ là mơ thôi thì nhỏ mong rằng mình đừng bao giờ tỉnh lại nữa.

Thấy cô con dâu cứ tùm tùm cười từ nãy tới giờ, bà Mai Hàn bèn hỏi:

- Tiểu Quân, có chuyện gì mà con vui quá vậy?

- Dạ, con vừa nhận được giấy nhập học từ trường đại học Quốc Tế, con đỗ vào khoa Tiếng anh kinh tế quốc tế rồi mẹ! Hihi, nhỏ cười đáp.

- Đúng là chuyện vui mà, con giỏi quá! phải ăn mừng chứ nhỉ, mẹ con mình làm 1 bữa ra trò nhé?

- Dạ, hihi! Nói xong nhỏ tung tăng theo mẹ chồng vào bếp.

---- *_ *_ *_ ----

12. Chương 12

Tắm xong, xuống đến nơi đã thấy đầy ắp thức ăn đặt trên bàn, khẽ nhíu mày anh nói với mẹ mình:

- Sao mẹ chuẩn bị nhiều chi cho cực vậy?
- Có gì đâu con, toàn là Tiểu Quân làm đó chứ, mẹ chỉ phụ giúp con bé tí thôi. Bà Mai Hàn đáp.
- Anh liếc nhìn đưa ánh mắt nghi ngờ sang phía nhỏ tỏ vẻ “có thật không?” còn nhỏ thì không nói gì mà chỉ mỉm cười gật đầu để xác nhận lời mẹ chồng nói.
- Bữa ăn cứ thế diễn ra trong không khí vui vẻ của mọi người, chợt bà Mai Hàn lên tiếng:
- Mẹ có chuyện muốn nói với các con.
- Có chuyện gì thế mẹ? 2 người còn lại đồng thanh.
- à...cũng chẳng có gì nghiêm trọng đâu, mẹ sẽ sang Nhật sống 1 thời gian.
- Sao cơ? Tiếp tục đồng thanh.
- Sao mẹ lại sang Nhật? Anh tiếp tục hỏi.
- Chẳng lẽ sống với bọn con, mẹ không thoải mái sao? Hay con có gì không làm mẹ hài lòng? Nhỏ tiếp lời.
- Không phải thế đâu con, chả là công ti nhà mình bên đó đang có chút rắc rối, sức khỏe ba con lại không được tốt cho lắm nên mẹ muốn sang phụ giúp_ ngậm ngừng 1 lúc bà nói tiếp_ khi nào mọi việc ổn thoả mẹ sẽ về thăm các con.
- Mẹ nói thật nha mẹ, con sẽ nhớ mẹ lắm! Nhỏ nói mà gần như sắp khóc.

Khẽ xoa đầu nhỏ bà nói:

- Cái con bé này, mẹ đi chứ có phải đi chết luôn đâu, không có mẹ ở nhà các con phải tự biết chăm lo ình, không được cãi nhau, nghe chưa? Còn con_ nhìn về phía anh_ vợ con còn nhỏ chưa hiểu biết mọi chuyện, con phải nhường nhịn, không được bắt nạt nó, mẹ biết con làm gì là chết chắc với mẹ. Bà đe dọa.
- Vâng, con biết rồi mẹ, anh ừ xùi đáp.
- Nhỏ ôm lấy bà, những giọt nước mắt cứ thế tuôn ra, lại phải xa 1 người mà mình yêu quý, nhỏ chẳng muốn tí nào. “Mẹ đi rồi, anh có đối xử tốt với mình như lời anh nói? trước đây vì mẹ mà anh cưới mình liệu bây giờ không có mẹ ở đây nữa anh sẽ bỏ mình như vứt 1 đồng rác?, chắc như vậy thôi, mình chẳng là gì của anh cả” nhỏ chợt thấy lo lắng, khẽ dụi đôi mắt còn ướt đẫm, nhỏ nói với bà:
- Mẹ đừng lo, con sẽ chăm sóc anh ấy chu đáo, mẹ nhớ bảo trọng nha, không được làm việc quá sức đâu đó! Mẹ về thăm bọn con sớm sớm nha!hức...hức!
- Rồi, mẹ hứa với con, được chưa? Thôi nín đi, mai còn tiễn mẹ ra sân bay nữa! Nhìn nhỏ như vậy bà chẳng biết phải làm sao, bà cũng quý nhỏ lắm chứ, cô con đầu bé bỏng của bà sinh ra đã phải chịu nhiều thiệt thòi, bà chỉ mong rằng con trai mình sẽ bù đắp lại cho nó thôi, nhưng sao điều đấy bà cảm thấy xót xa quá.
- Dạ! Nhỏ đáp mà mắt vẫn còn rưng rưng nước mắt.

13. Chương 13

-----*-----*

Cuộc sống vẫn thế tiếp diễn, đã 1 tuần trôi qua kể từ ngày bà Mai Hàn sang nhật, nhỏ và anh tuy là sống chung nhà, nằm cùng phòng nhưng rất ít có thời gian nói chuyện, hằng ngày anh đã phải đi từ sáng sớm và tối khuya mới về nhưng như thế nhỏ lại cảm thấy dễ chịu hơn, vì có đối mặt với anh nhỏ cũng chẳng biết nói gì, còn anh thì vẫn coi nhỏ như là cái kim trong mắt.

Chợt nhìn qua lớp kính cửa sổ trong phòng, trên tít ngọn cây kia 2 con chim bố và mẹ đang rải rộng đôi cánh để che mưa cho các con của mình nằm trong chiếc tổ nhỏ bé, lòng nhỏ lại nhen nhóm lên ước mơ về 1 gia đình hạnh phúc, nghĩ về thực tại nhỏ khẽ mỉm cười chua chát, lắc đầu xua đi những suy nghĩ nhỏ lại bắt tay vào những công việc của 1 ngày mới.

Hôm nay cũng giống như bao ngày khác, những tia nắng đầu tiên lọt vào phòng là lúc nhỏ thức dậy, nhưng đối với nhỏ đây lại là 1 ngày đặc biệt bởi vì hôm nay chính là ngày nhập học đầu tiên tại ngôi trường mới, 1 mình đi bộ tới trường (vì nhà gần trường vả lại đi bộ cho khoẻ người, hehe) trong lòng với bao cảm xúc: hồi hộp, lo lắng... Ngơ ngác bước vào cổng, nhỏ thật sự ngạc nhiên về quy mô ở đây, phải nói thế nào nhỉ? Rất đẹp và rộng rãi, đây chính là môi trường lý tưởng thu hút tất cả các bạn sinh viên không những trong nước mà còn cả ngoài nước, mãi ngắm nghía mà quên mất nhiệm vụ mình tới đây làm gì, không biết khoa tiếng anh kinh tế quốc tế nằm ở đâu đây? Nhỏ loay hoay mãi mà không tìm ra, chợt thấy có người lướt qua bên cạnh, nhỏ vội chạy lại hỏi:

- Xin lỗi, bạn có thể hỏi tí được không?
- Ủ, bạn muốn hỏi gì? Anh chàng khẽ nheo mắt nhìn người con gái xinh đẹp đang đứng trước mặt mình.
- À, mình là sinh viên mới, bạn có thể chỉ mình khoa tiếng anh kinh tế quốc tế nằm ở đâu được không?
- oh, vậy mình học cùng khoa rồi, đi theo mình nhé! Anh chàng vui vẻ đáp.
- Thật sao? Cảm ơn bạn nha! Hihi!
- Ủ, không có gì đâu, mình cũng đang tới đó mà.

Cứ như thế tiếp tục nói chuyện suốt quãng đường tới giảng đường, ngạc nhiên hơn hai người lại học cùng lớp, chẳng mấy chốc mà 2 người trở thành bạn thân (cái này nhỏ nghĩ thôi nha chứ người ta có ứ biết, hihi) qua tiếp xúc nhỏ biết được bạn mình tên Gia Hoàng, là con trai duy nhất và cũng chính là người thừa kế của tập đoàn Friends - Tập đoàn hoạt động chủ yếu trong lĩnh vực nhà hàng và khách sạn.

- Tiểu Quân, mình đưa cậu về nhé! Gia Hoàng hỏi khi kết thúc buổi học, nói là buổi học chứ thực ra ngày đầu tiên chủ yếu là để làm quen giữa các thầy trò thôi.
- Thôi phiền cậu lắm, tớ đi bộ được rồi. Nhỏ đáp.
- Có gì đâu, chẳng lẽ cậu không xem mình là bạn? Vả lại tớ cũng chỉ muốn biết nhà cậu ở đâu thôi mà. Gia Hoàng tiếp tục nài nỉ.
- Nhưng...nhưng mà...! Chưa để nhỏ nói hết câu Gia Hoàng đã vội nói tiếp:
- Đợi mình vào lấy xe tí nhé! Đứng yên đấy. Nói rồi cậu chạy vụt ra bãi để xe để mình nhỏ đứng thần thờ giữa cổng trường.

5 phút sau Gia Hoàng bước ra cùng chiếc Novor màu trắng. Nhỏ còn chưa biết phải làm gì thì đã nghe giọng nói của cậu vang lên:

- Lên xe đi!

14. Chương 14

- Mình...mình tự về được rồi, nhỏ lý nhí đáp.

- Thôi lên đi nào, liếc nhìn đồng hồ, cậu nói tiếp: cũng muộn rồi đấy.

Nhỏ hết cách, đành ỉu xiu ngồi lên xe, đọc địa chỉ nhà cho Gia Hoàng đưa về.

Đến trước cửa nhà, bước xuống xe, nhỏ nói với cậu:

- Cảm ơn cậu đã đưa tớ về nhé!

- Thôi cậu vào nhà đi, không có gì đâu, mai gặp lại, bye nhé!

Nhìn chiếc xe khuất khỏi tầm mắt nhỏ mới chậm rãi bước vào nhà, chợt:

- Anh chàng đẹp trai lúc nãy là ai thế? Bạn trai cô à? Cô cũng ghê quá nhỉ? Nhìn nhỏ với ánh mắt không mấy thiện cảm anh lên tiếng.

- Không, không phải như anh nghĩ đâu, bọn em chỉ là bạn học thôi, cậu ấy đưa em về là vì...vì... Nhỏ chưa kịp nói hết câu thì anh đã xen vào.

- Thôi, không cần phải giải thích, tôi không quan tâm.

Những câu nói của anh cứ như gáo nước lạnh tạt vào mặt nhỏ, đau quá, rát quá nhưng sao nhỏ không thể khóc nhỉ? Gạt sang 1 bên, nhỏ hỏi anh:

- Anh ăn gì chưa? Để em vào làm cho anh ăn nhé!

- Tôi ăn với Kiều Phương rồi, cảm ơn! Nói xong anh quay lưng bỏ lên phòng.

Lúc nào cũng thế, anh luôn lạnh lùng, chưa bao giờ nói 1 câu tử tế với nhỏ, nhỏ buồn nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

Reng!!! Reng!!! Reng!!! Tiếng chuông điện thoại làm xua tan suy nghĩ của nhỏ.

- Alô!

- Cô có phải là Tiểu Quân, người nhà của bà Hoàng Hải Yến? Đầu giây bên kia hỏi.

- Vâng, là tôi, có chuyện gì vậy? Như có thể cảm nhận được chuyện gì không hay xảy ra, nhỏ thấy lo lắng vô cùng.

- Hiện tại mẹ cô đang nguy kịch, cần phải mổ gấp, đề nghị cô đến ngay bệnh viện Trung Ương để làm giấy tờ và đóng chi phí cho cuộc phẫu thuật là 50 triệu.

tít tít tít! Nhỏ tắt máy, lo lắng, đau khổ vỡ oà, vô cảm trước thực tại nhỏ đứng hình trong vài giây như không thể tin vào những gì mình đang nghe. cần phải đến bệnh viện gấp, lấy đâu ra đủ số tiền 50 triệu trong khi bản thân chẳng còn đồng nào? Không suy nghĩ gì được thêm, nhỏ sẽ bất chấp tất cả để cứu mẹ, không còn nhiều thời gian nữa, nhỏ chạy nhanh lên phòng,

- Anh...anh có thể cho em mượn 50 triệu được không? Em đang cần gấp, em hứa sẽ trả lại anh khi kiếm đủ số tiền. Nhỏ nhìn anh với ánh mắt van nài.

- Tôi biết ngay mà, cô cũng như bao người đàn bà khác thôi, cũng chỉ là hạng ti tiện bẩn hèn vì tiền, đây 50 triệu, không cần trả lại đâu. Anh rút trong ví ra tẩm séc dúi vào tay nhỏ nhìn với ánh mắt khinh bỉ.

15. Chương 15

Người con gái đứng trước mặt anh đây, đã có lúc anh nghĩ rằng cô ấy trong sáng, thuần khiết, nhưng thật sự hôm nay những suy nghĩ đó đã hoàn toàn sụp đổ trong anh. Cũng thế thôi, tất cả cũng chỉ vì tiền!

- Không...không phải thế! Mẹ..mẹ em đang...! Nhỏ chưa nói hết câu anh đã quay lưng đi, sao lại không để nhỏ nói nguyên do chứ? Nhỏ đâu phải là người như vậy, từ khi cưới anh đến giờ nhỏ có bao giờ đòi hỏi anh

cái gì đâu. Nước mắt ọ ọ mi ðưng rơi nữa, nhỏ ðau khổ, nổi tử nhục ngày càng ðâng lên, anh khinh thường, chà ðạp nhỏ nhưng mặc kệ, giờ nhỏ không có thời gian để quan tâm, tính mạng của mẹ là quan trọng nhất. Nhỏ phải mạnh mẽ lên, không thể yếu đuối như thế mãi ðược.

*Bệnh Viện

sau 2 giờ chờ ðợi trong căng thẳng, pháp phở lo âu, cuối cùng cửa phòng phẫu thuật cũng bật mở, thấy ông bác sĩ ði ra, nhỏ vội chạy lại nắm tay ông hỏi:

- Bác sĩ, mẹ...mẹ cháu có sao không?

Nhìn ánh mắt van nài, chứa ðựng sự lo lắng của nhỏ ðang mong chờ câu trả lời từ mình, ông cảm thấy xót thương cho cô gái này quá, tuy không muốn nhưng ông ðành phải nói ra câu nói quen thuộc, là bác sĩ trong nghề lâu năm chẳng lẽ ông không hiểu ðược nỗi ðau khi mất ði người thân.

- Xin lỗi, chúng tôi ðã cố gắng hết sức, vì thể trạng của mẹ cô quá yếu với lại khi ðưa vào ðây thì ðã hơi muộn nên...nên...! Ngậm ngừng 1 lúc ông nói tiếp: ðây là những lời mẹ cô muốn gửi tới cô, chúng tôi ðã ghi lại.

Run rẩy cầm lấy tờ giấy từ tay ông bác sĩ nhỏ không muốn tin vào sự thật này nữa, tàn nhẫn quá, mở tờ giấy ra, bên trong chỉ vền vền vài dòng:

” Con gái của mẹ, mẹ biết khi con ðọc ðược những dòng chữ này là lúc mẹ không còn nữa, con sẽ ðau buồn nhiều lắm nhưng mẹ mong con hãy cố gắng vượt qua mà hướng về tương lai phía trước, con phải sống hạnh phúc không chỉ cho con mà còn cho cả cuộc ðời ðang ðở của mẹ nữa, như thế mẹ mới có thể yên lòng. Cuối cùng mẹ muốn gửi lời xin lỗi ðến con, vì mẹ mà con phải khổ nhiều rồi, không giúp ðược gì cho con mà mẹ lại ra ði như thế này. Mẹ ở trên thiên ðàng sẽ luôn ðôi theo bước chân con!

Mẹ yêu con!”

Những giọt nước mắt cứ thế tuôn ra, người thân duy nhất cũng ðã bỏ mình, nhỏ khụy xuống, ðau khổ, cay ðắng, chua xót...không muốn cảm nhận gì nữa, nhỏ chỉ ước rằng mình có thể ði theo mẹ mà thôi, một mình trong cái xã hội này, không còn người thân thích, liệu nhỏ có thể sống hạnh phúc như lời mẹ nói? Nhỏ còn phải chịu ðựng thêm bao nhiêu nỗi ðau nữa? Có còn can ðảm để bước tiếp?

Sau khi lo hậu sự ẹ nhỏ mới về nhà, 2 ngày rồi, 2 ngày từ khi mẹ xa nhỏ, những kí ức về ngôi nhà ở ngoại ô thành phố cùng tiếng nói cười của 2 mẹ con luôn xuất hiện trong tâm trí, nhỏ thấy nhớ mẹ quá. Khẽ thở dài rồi lảng lảng vào bước vào nhà.

- Cô ði ðâu giờ này mới về? Có tiền thì ði suốt giờ hết tiền rồi mới biết ðường về nhà à, ðùng hòng ðòi hỏi gì thêm, tôi chỉ có thể cho cô ðược thế thôi? Anh từ cầu thang bước xuống, nhếch mép cười nhìn nhỏ bằng ánh mắt coi thường.

- Em...em....nói ðến ðây nhỏ không cảm nhận ðược gì nữa, người mềm nhũn, nhỏ ngã xuống. Cũng ðúng thôi, từ khi mẹ mất có nghĩa là 2 ngày rồi chứ không phải ít nhỏ có ăn uống gì ðâu.

- Cô...cô làm sao vậy?anh hốt hoảng vội chạy lại bế nhỏ lên phòng rồi gọi bác sĩ.

- Cô ấy không có gì nghiêm trọng ðâu, chỉ bị suy nhược cơ thể thôi, cố gắng ăn uống ðầy ðủ và nghỉ ngơi trong vài ngày là khỏi. Câu nói của bác sĩ sau khi khám tổng quát cho nhỏ, anh thở phào nhẹ nhõm tiến bác sĩ ra ngoài rồi quay lại phòng, nhìn sâu vào gương mặt xanh xao, người nhỏ như gậy hần ði, anh chột

16. Chương 16

thấy mình có lỗi, trong lòng với bao nhiêu cảm xúc hỗn tạp anh cũng chẳng biết ðó là gì. không thấy nhỏ về nhà anh cũng lo lắng lắm chứ nhưng vì lòng tự cao của mình anh không cho phép nó biểu hiện

ra ngoài.

Vài ngày sau dưới sự quan tâm chăm sóc đặc biệt của anh, nhỏ đã hồi phục và có thể đi học trở lại bình thường, vừa nhập học 1 ngày đã nghỉ đi gần 1 tuần, nhỏ hứa với lòng mình sẽ phải cố gắng hơn. bước vào lớp, chưa kịp định thần lại thì đã bị anh chàng Gia Hoàng tra khảo:

- Sao mấy hôm nay cậu không đến lớp vậy? Cậu có biết mình lo lắng cho cậu lắm không hả?__Quả thực không thấy nhỏ, cậu cảm thấy rất lo lắng, qua nhà tìm, nhấn chuông thì không ai ra mở cửa.
- Mình xin lỗi, mình có chút việc. Nhỏ ấp úng rồi vội lẩn sang chuyện khác:
- à, cậu có biết chỗ nào cần tuyển nhân viên làm việc bán thời gian không?
- Sao? Cậu muốn đi làm thêm à? Cậu ngạc nhiên hỏi.
- Ủ, mình đang cần tiền trả nợ.
- Có nhiều lắm không? Hay để mình giúp nhé!
- Thôi, tớ không muốn mắc nợ ai nữa đâu, tớ sẽ kiếm tiền bằng chính đôi tay của mình, cũng không nhiều lắm đâu chỉ 50 triệu thôi, nhỏ đáp mà mắt cứ nhắm lại, 50 triệu đối với người khác là ít thật nhưng đối với nhỏ đó lại là cả 1 gia tài với lại nhỏ không muốn bị ai khinh thường nữa, 1 lần là quá đủ rồi.
- Ủ, tớ hiểu, thế này nhé, khách sạn mình quản lý hiện đang cần tuyển nhân viên phục vụ phòng, nếu không chê cậu có thể vào làm. Cậu vui mừng đáp vì được tiếp cận nhỏ nhiều hơn mà.
- Thật sao? Cảm ơn cậu nhiều nhé! Cậu yên tâm, tớ sẽ chăm chỉ làm, không làm cậu thất vọng đâu. Hihi! Nhỏ cũng hơn hử không kém.
- Tất nhiên, khi nào cậu có thể đi làm?
- Thứ 2 tuần sau nhé!
- Okie! Vậy là còn 2 ngày nữa!
- Ủ, thui vào học rồi kìa, kết thúc cuộc nói chuyện, nhỏ vui lắm, có việc làm rồi sẽ nhanh chóng có đủ tiền trả anh, lúc đó anh sẽ không khinh thường mình nữa, nhỏ nghĩ.

Hôm nay có thể coi là 1 ngày đẹp trời vì thế khiến cho tâm trạng của con người ta tốt hơn chẳng? Ngoài kia những tia nắng đang mỉm cười khoe ánh sáng đẹp của mình để vui đùa cùng gió mà đâu hay biết rằng dù mình có đẹp đến mấy thì cũng có lúc bị mây che khuất còn gió thì vĩnh cửu mãi trường tồn, nắng ầm ập, dịu dàng, luôn chiếu sáng về 1 phía__gió mạnh mẽ quật ngã tất cả những gì cản trở bước chân mình, giận dữ đến điên cuồng nhưng lại là “đứa con của ngao du”, gió kết hợp với nắng khiến cho người ta cảm thấy thoải mái rồi khi mưa xuống, gió gào thét làm người ta khó chịu, có phải gió đang nhớ nắng hay không? Nhưng sao gió luôn thường xuất hiện cùng mưa? là vì nắng quá yếu ớt không thể bảo vệ tình yêu của mình hay vì gió quá phong lưu, luôn đa nghi không cho nắng cơ hội yêu?

Reng!!! Reng!!

Tiếng chuông báo hiệu 5 tiết học nhằm chán đối với mọi người nhưng đối với nhỏ thì rất thú vị kết thúc. Ủ rũ bước khỏi lớp, Gia Hoàng cũng theo sau đến cổng trường nhỏ thật sự ngạc nhiên khi thấy bóng dáng quen thuộc đứng đó, dáng người cao, khuôn mặt đẹp trai ấy đang là tâm điểm chú ý của mọi người. Thấy nhỏ đứng chờ người ra Gia Hoàng hỏi:

- Có chuyện gì thế?

17. Chương 17

Cùng lúc đó anh tiến lại, nhỏ chưa kịp trả lời thì đã bị anh kéo tay đi, Gia Hoàng cũng không kém, vội kéo tay kia lại:

- Anh làm gì vậy?
- Bỏ tay ra_anh quát.
- Anh là ai, Anh có quyền gì mà kéo cô ấy đi ?
- Tôi bảo cậu bỏ ra cậu có bỏ không?
- Tôi không bỏ, tôi đang hỏi anh đấy.
- Tôi là chồng cô ấy, giờ cậu bỏ ra được rồi chứ? Vẫn dĩ không định nói ra nhưng có vẻ anh chàng này lì quá anh đành phải nói.

Đùng! 1 tiếng sét đánh trúng tim cậu, anh ta vừa nói gì chứ? Chồng của nhỏ ư? Vậy là Tiểu Quân đã có chồng? Bao nhiêu ước mơ, hi vọng của cậu giờ tan thành hư vô. Từ từ bỏ tay ra nhìn bóng dáng nhỏ bước theo người khác, lòng cậu tan nát, sao cô ấy không lên tiếng nói với cậu đây không phải là sự thật? Không, cậu không tin, cậu nhất định phải điều tra rõ chuyện này.

2 người đã yên vị ngồi trên xe mà không gian im lặng vẫn bao trùm, lần đầu thấy anh thừa nhận là chồng mình, nhỏ cũng không biết nên vui hay buồn nữa, từ khi nhỏ bị ốm anh không còn hay lạnh lùng như xưa, những cử chỉ quan tâm của anh làm nhỏ thấy cảm kích vô cùng, hôm nay anh lại đến trường đón nhỏ nữa chứ, như hiểu được những gì nhỏ nghĩ, anh lên tiếng:

- Cô đừng hiểu lầm chỉ là tôi có chút việc phải qua đây, sẵn tiện thấy cô đang tan trường nên đợi thôi_ nói là như vậy chứ thật ra là vì anh lo cho sức khỏe của nhỏ vừa mới khỏi ốm sợ lại tái phát nên dành chút thời gian để qua đón, nhìn thấy Gia Hoàng đi kè kè bên nhỏ không hiểu sao anh lại cảm thấy tức, hạnh động lúc này của mình chính anh cũng không giải thích được vì sao mình lại làm vậy nữa.
- À...ừ cảm ơn anh! lí nhí đáp. Nhỏ lại buồn nữa rồi, sao những câu nói của anh hay làm nhỏ buồn vậy nhỉ? Cứ như thế mỗi người theo đuổi 1 suy nghĩ riêng mà đến nhà lúc nào không hay.

1 tháng sau.

Cuộc sống vẫn êm đềm trôi qua dù có bận học và phải đi làm thêm (à quên nói với các bạn là nhỏ giấu anh đi làm vì thế anh không biết vụ nhỏ đi làm thêm) nhưng nhỏ vẫn luôn chăm lo cho anh từng chút 1. nhân dịp nhận tháng lương đầu tiên, nhỏ muốn tạo cho anh bất ngờ.

- Anh à? Hôm nay anh rảnh không?
 - không, tôi có việc bận rồi, cô có chuyện gì à?
 - Vâng, à không, không có gì đâu, em ra ngoài đây. Buồn bã bước ra, định rủ anh cùng đi mua đồ mà anh lại bận mất, nhỏ đành phải đi 1 mình dù trong lòng không muốn chút nào.
- Sải bước trên con đường dài, gió phả vào mặt làm nhỏ cảm thấy tâm hồn thanh thản hơn đã bao lâu rồi nhỏ không được thoải mái như thế này nhỉ? Nhỏ cũng không biết nữa, đi và cứ thế bước đi mà thôi, có tiếng gọi sau lưng, nhỏ quay lại, là Gia Hoàng:
- Cậu đi đâu vậy? Nhỏ hỏi.
 - Tổ đi dạo phố ý mà, còn cậu?

18. Chương 18

- Mình định đi mua ít đồ à.

- Thế sao? Cần người xách đồ không? Tổ làm từ thiện. Cậu tươi cười nhìn nhỏ.

- Tất nhiên rồi, tại sao không, hìhì.

Nhỏ dẫn cậu đến 1 shop thời trang lớn gần đó, ngạc nhiên khi nhỏ dẫn mình vào quầy dành cho nam, cậu hỏi:

- Không phải mua đồ cho cậu à?

- Không, mình định mua 1 cái áo sơ mi tặng người ta mà không biết nên chọn cái nào, cậu giúp mình nhé! Ở đây nhiều mẫu mã đẹp quá!

- Ừ, ngâm ngừng đáp, thấy nhỏ vui vẻ như vậy cậu cũng không hỏi gì thêm, đầu óc có phải thuộc dạng thiếu não đâu mà cậu lại không biết người nhỏ muốn tặng là ai, nghĩ đến đây cậu lại cảm thấy buồn từ khi biết được sự thật về cuộc hôn nhân của nhỏ cậu vẫn luôn âm thầm quan sát và hi vọng rằng 1 ngày nào đó nhỏ sẽ hiểu được tấm lòng và cho cậu 1 cơ hội mà sao nhỏ vô tâm quá.

Sau 1 hồi “lục tung cả shop lên” nhỏ cũng chọn được 1 cái ưng ý mà nhỏ cho rằng nó hợp với anh, hơn hở xách món quà đã được gói cẩn thận theo Gia Hoàng vào quán cafe, nhỏ khựng lại khi thấy chồng mình đang ngồi đó cùng Kiều Phương, chẳng hiểu sao nước mắt nhỏ lại 1 lần nữa rơi, tuy biết rằng anh và cô ấy đang yêu nhau mà sao nhỏ vẫn thấy đau lòng quá, công việc mà anh bận là đây ư? Hiểu ra vấn đề đang xảy ra, Gia Hoàng vội kéo nhỏ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, dùng tay lau đi những giọt nước mắt đang chảy dài trên đôi gò má xinh đẹp kia, cậu tức giận thay cho nhỏ, định quay lưng bước tới bàn anh thì bị nhỏ cầm tay lại nhìn cậu với ánh mắt van nài:

- Đừng!

- Cậu bỏ tay ra, sao lại không để tớ cho anh ta 1 bài học?

- Không, không có gì đâu, cậu ngồi xuống đây đi _nhỏ chỉ vào chiếc ghế đối diện mình.

- Không có gì thật không? Sao cậu ngốc quá vậy? sao không cho người khác và cũng là cho cậu 1 cơ hội, cậu cũng nhìn thấy rồi đó, anh ta sẽ không bao giờ yêu cậu đâu? Tức giận, cậu nói mà như mắng vào mặt nhỏ.

- Tớ biết, nhưng tớ có thể chịu đựng được, cậu không cần phải lo cho tớ đâu, thôi mình về đi, tớ cảm thấy không được khỏe cho lắm.

Thấy nhỏ buồn như thế cậu cũng đau không kém, hơn ai hết cậu có thể hiểu được cảm giác trái tim người mình yêu không thuộc về mình.

Hành động của hai người từ khi bước vào quán đều được thu vào ánh mắt của 1 người, khi nhìn cảnh “tình cảm” kia anh ta nắm tay lại thành hình nắm đấm trong vô thức lúc nào không hay, thấy vậy cô gái bên cạnh lên tiếng:

- Anh sao thế?

Không thấy tín hiệu trả lời, cô vẫy tay trước mặt anh và nói với tần số lớn hơn vừa nãy:

- Thanh Lâm, anh làm sao vậy?

Lúc này anh mới trở về thực tại, nói với Kiều Phương:

- Em nói gì?

19. Chương 19

- Này anh nghĩ đi đâu mà em nói anh không nghe vậy?

- Không có gì đâu, anh đang lo về mấy dự án ở công ty thôi. Chẳng hiểu vì sao anh lại nói dối, là nói dối Kiều Phương hay nói dối lòng mình chính anh cũng không biết, chỉ biết rằng nhìn nhỏ đi cùng người đàn ông khác là anh thấy khó chịu và giận nhỏ ghê gớm.

Tối đến, không khí ngột ngạt lại càng trở nên căng thẳng hơn, không biết phải nói làm sao khi tặng món quà, nhỏ cảm thấy hồi hộp quá, nghĩ đến chuyện lúc sáng vẫn còn buồn nên tốt nhất là không tặng trực tiếp, nghĩ vậy nhỏ mang hộp quà lên đặt trên bàn làm việc cho anh.

Thấy hộp quà nhỏ vừa đặt trên bàn làm việc của mình, anh nhếch mép cười khinh bỉ “cô tưởng rằng làm như vậy tôi sẽ nghĩ tốt về cô sao? Chắc cũng ăn cắp tiền của mình đi mua thôi chứ cô ta làm gì có tiền” anh nghĩ rồi cầm lấy vứt vào tủ mà không cần biết bên trong đựng gì.

Cứ ngỡ rằng anh sẽ mặc chiếc áo hôm qua mình mua tặng mà nhỏ cảm thấy hồi hộp, “không biết anh mặc có vừa không, có đẹp không nữa” những suy nghĩ đó cứ theo nhỏ từ tối qua tới giờ, chợt thấy anh xuống lầu, đi lướt qua như không hề có sự tồn tại của mình sao nhỏ thấy thất vọng quá, lòng nặng trĩu như mang cả đồng sắt vậy, sao anh có thể vô tâm với nhỏ như thế chứ? Chán nản, nhỏ cũng bước ra khỏi nhà bắt đầu 1 ngày mới không mấy niềm vui.

Quãng đường tới trường không còn xa lạ gì với nhỏ nữa, hàng cây ven đường cũng quen dần với bóng dáng của 1 cô bé bước đi mang theo những nỗi buồn khó tả. Không gian đang yên tĩnh bỗng bị ai đó phá đám bằng tiếng nói lạnh lạnh:

- Mày là cái thá gì mà dám làm bẩn giày tao?

- Em xin lỗi, em không cố ý_ tiếng của 1 cậu bé khoảng chừng 10 tuổi đang run rẩy trước thái độ hung dữ của cô gái đứng trước mặt mình.

- Bốp!!! Này thì không cố ý. Cô gái tát cậu bé 1 cái.

Thấy cảnh này nhỏ vội chạy lại kéo cậu bé đứng dậy:

- Em có làm sao không?

- hức...hức, em không sao, cảm ơn chị, thằng bé nói mà vẫn còn run rẩy bầy.

Kiều Phương nhìn 2 người tỏ vẻ kinh hãi:

- Đúng là hạng nghèo hèn như các người biết yêu thương nhau quá nhỉ?.

Câu nói của Kiều Phương làm nhỏ tức giận thật sự.

- Bốp!!! Chị quá đáng lắm rồi đấy, thằng bé có tội gì mà chị đánh nó. Không thể kiềm chế được hành động của mình nhỏ tát Kiều Phương.

Đang định giơ tay tát lại nhỏ thì cô ta thấy anh tiến lại phía mình, giả vờ ôm mặt tỏ vẻ đau đớn, khóc thút thít nói:

- Anh...anh..hức...hức, cô ta hòa với thằng nhỏ này bắt nạt em...hức...hức. Nói xong cô ta chỉ tay về phía nhỏ và thằng bé.

Nhỏ đứng bất động khi thấy ánh mắt hung dữ của anh nhìn mình.

- Em...em...! Đang định giải thích thì anh nói:

20. Chương 20

- Thôi, tôi biết hết rồi, cô không cần phải nói gì thêm đâu, đừng để tôi nhìn thấy cảnh này 1 lần nữa, không là...cô biết rồi đó, đừng vào người tôi yêu cô không yên với tôi, cô nên biết thân biết phận của mình thì hơn. Anh nói với nhỏ bằng giọng tức giận, thật ra anh chỉ nhìn thấy từ đoạn nhỏ tát Kiều Phương thôi và vì từ xa nên không biết được nội dung câu chuyện giữa 2 người.

Những câu nói vừa phát ra từ miệng anh như có ai đó dùng dao đâm thẳng vào tim nhỏ vậy, “cô nên biết thân biết phận mình thì hơn” câu nói đó cứ văng vẳng trong đầu, nhỏ đau, phải nhỏ đau lắm, nước mắt cứ thế rơi, còn nỗi đau nào hơn như vậy nữa, Kiều Phương đứng nhìn nhỏ mà mừng thầm trong lòng, bỗng:

- Bốp!!! 1 cú đấm giáng xuống mặt anh, là Gia Hoàng, cậu đã chứng kiến cảnh này từ đầu, lần này cậu quyết không nhường nhịn nữa, nhìn nhỏ đau khổ như vậy, cậu không chịu nổi:

- Đây chỉ là cảnh cáo thôi, lần sau còn làm tổn thương Tiểu Quân thì đừng trách tôi vô tình, à còn nữa, việc này cứ hỏi cô người yêu bé bỏng của anh đi nhé, xem cô ta đã làm chuyện gì “tốt đẹp”? Nói xong cậu kéo tay nhỏ đi.

Anh bần thần chẳng hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, sự thật mà anh nhìn thấy liệu đằng sau còn có 1 sự thật nữa? quay sang nói với Kiều Phương:

- Cậu ta nói vậy là có ý gì?

- Em..em...không biết_ Kiều Phương lấp bắp trả lời.

Cùng lúc đó.

- Cám ơn cậu, nhỏ lý nhí nói với Gia Hoàng khi đã ngồi trên xe của cậu.

- Không có gì, sao mình nói mãi rồi mà cậu không chịu hiểu vậy, anh ta chẳng có gì tốt đẹp đâu?

- Mình...xin...lỗi!

- Không phải xin lỗi mình, muốn thì xin lỗi cậu đi kìa.

Vẫn luôn là vậy, nhỏ vẫn luôn âm thầm chịu đựng nỗi đau một mình, tuy anh luôn đối xử phải nói là “quá đáng” với nhỏ nhưng không hiểu sao nhỏ lại có thể yêu anh nhiều đến thế, lần đầu biết yêu mà lại trao trái tim nhầm người, liệu nhỏ có nên tiếp tục? Nhỏ không thể điều khiển được tình cảm của mình nữa.

”Tình yêu em trao anh sao cứ lặng thầm, Vì tình yêu trong em cứ mãi im lặng. Nhìn anh vui, tim em càng yêu anh hơn. Anh biết không tình yêu anh trao em sao nở lạnh lùng. Tình đơn phương em mang sao mãi nghẹn ngào, Giọt nước mắt rơi trong đêm khuya lạnh vì yêu anh , anh hiểu thấu!

Yêu đơn phương

không nói thành lời tim em thương nhớ anh từng đêm. Em luôn mong anh hãy nghĩ đến em chỉ

một lần. Để em không cô đơn mỗi khi đêm về. Sao tim anh cứ mãi hững hờ, Cho con tim của em càng quặn đau. Nếu có ước muốn trong cuộc đời, Để tình yêu của em mãi trao người thôi...!!! ”

Đúng vậy, lời bài hát như nỗi lòng của nhỏ bây giờ, cay đắng, xót xa ối tình yêu đơn phương nhưng lại không thể làm gì hơn.

- - - * - * - * - - -

21. Chương 21

“Lại một ngày, một ngày nữa đã qua,...” Kết thúc buổi làm việc mệt mỏi hơn thường ngày, chả là hôm nay cô bạn cùng làm xin nghỉ mà bộ phận phục vụ phòng lại thiếu người nên nhỏ đành phải làm thêm,

lấy điện thoại ra xem đã 6:30 pm, nhỏ hốt hải chạy khỏi khách sạn, không biết giờ này anh đã về nhà chưa nữa, mãi suy nghĩ mà băng qua đường, bỗng:

- Kít!!! chiếc xe thắng phanh lại kịp thời, sợ hãi vẫn chưa rút, thở hổn hển nhìn người bước xuống xe, một giọng nói trầm ấm vang lên:

- Em làm gì vậy? Không biết là chạy ra đường như thế nguy hiểm lắm sao? Vũ Duy hỏi nhỏ đầy quan tâm và lo lắng.

- Em...em...xin lỗi! Nhỏ nói lấp bắp nhìn Vũ Duy, lâu rồi nhỏ không gặp anh, anh vẫn vậy không có gì thay đổi, vẫn đẹp trai, phong độ như xưa.

- Em không bị làm sao đấy chứ? Còn định đứng đó cho xe đâm à, sang bên kia mình nói chuyện.

- Vâng, em không sao!_tuy phải về nhà gấp nhưng gặp cảnh này nhỏ đành phải ủ rũ theo sau Vũ Duy vào quán cafe phía bên kia đường.

*CAFE SAD

Đúng như cái tên của nó, quán này từ ngoài vào trong đều sơn màu trắng kết hợp với hồng, tinh khiết và lãng mạn nhưng lại phản phát 1 nỗi buồn nào đó mà chỉ những người vào đây mới có thể cảm nhận được (tác giả chịu vì chưa vào bao giờ. Hehe) dưới tiếng nhạc du dương của bài my memory (piano version - nhạc không lời) đó là bản tình ca hay về 1 chuyện tình cảm động, mọi người như được trút bỏ nỗi buồn trong lòng.

- Thời gian qua anh mất tích đi đâu mà em không thấy vậy? Lần này nhỏ là người lên tiếng trước.

- À, anh có 1 dự án lớn bên Hàn Quốc, vừa mới về được nước ngày hôm kia nè! Chưa kịp đến thăm em và Lâm thì đã gặp em trong cảnh này rồi!_Chợt nghĩ thêm điều gì đó anh hỏi tiếp:

- Em đi đâu về mà gấp gấp quá vậy?

- À...em...em! Nhỏ ấp úng.

- Có chuyện khó nói sao? Vậy anh không hỏi nữa.

- Ủ. cũng chẳng có gì đâu, chỉ là em đi làm thêm thôi_ đỏ mặt nhỏ nói.

- HẢ? em đi làm thêm? Vũ Duy ngạc nhiên.

- Dạ! Nhỏ lý nhí đáp.

- Thăng Lâm cho em đi làm sao?

- Không, không, thực ra là em giấu anh ấy đi làm.

- Tại sao em làm vậy? Nhà em có thiếu thốn gì đâu?

- Tại...tại em muốn tự lập nên...nên...!

- Em không coi anh là bạn của em sao? Có gì mà phải giấu anh? Đọc được những suy nghĩ thông qua sắc thái biểu cảm trên mặt nhỏ anh biết chắc phải có 1 nguyên nhân nào sâu sa hơn.

22. Chương 22

- Không, không phải thế đâu anh, anh đừng nghĩ vậy, em...em...

- Thôi được rồi! Em không muốn nói cũng được, để anh đi hỏi Thăng Lâm _ Thấy nhỏ cứ chần trừ không chịu “khai” Vũ Duy đành phải dùng biện pháp đe dọa tinh thần.

- Đừng, anh đừng nói gì với anh Lâm, vì không muốn bị anh ấy khinh thường nên em đi làm để kiếm tiền trả nợ anh ấy. Nhỏ bí xị nói.

- Sao? Em nợ tiền Lâm? Ngạc nhiên hơn, Vũ Duy hỏi.

- Vâng, là thế này, lúc đó (.....)! Nước mắt nhỏ lại rơi vì nhớ mẹ; lại buồn, lại đau khi nghĩ đến những câu nói và ánh mắt của anh lúc nhìn mình. Tất cả đã là quá khứ nhỏ không muốn khơi dậy lại nữa, trong tiềm thức nhỏ cũng không muốn chút nào nhưng đành phải kể toàn bộ câu chuyện cho Vũ Duy.

Nghe xong, Vũ Duy tức giận, càng tức hơn khi thấy nước mắt của nhỏ, tim đau nhói, anh đã quyết định ra đi, khi trở lại thì anh thấy cảnh này, hối hận thật sự, liệu quyết định của anh là đúng? Anh không ngờ thằng bạn thân bấy lâu năm của mình lại là người xấu xa như vậy, tay nắm thành hình nắm đấm,

- RẦM!!! anh đập tay xuống bàn, quay sang nói với nhỏ:

- Đi theo anh, anh sẽ cho thằng đấy biết thế nào là lẽ độ.

- Đừng, anh đừng làm gì anh Lâm, em xin anh đấy. Lúc này nhỏ thật sự lo sợ trước thái độ của Vũ Duy, hung dữ như 1 con hổ khi tấn công con mồi vậy.

Đến nước này rồi mà nhỏ vẫn còn cầu xin cho hắn, Vũ Duy lại thấy đau lòng, anh biết nếu bây giờ mình có làm gì “thằng đấy” thì nhỏ vẫn là người đau khổ nhất thôi, nhỏ khóc, anh đau lắm.

- Được rồi, em nín đi, anh không làm gì cũng không nói gì đâu, lần sau nếu còn như vậy thì anh nói trước là anh không tha thứ nữa đâu, sắp tối rồi đó, để anh đưa em về.

- Dạ! Nhìn vẻ mặt “bình thường trở lại” của Vũ Duy lúc này, nhỏ mới cảm thấy yên tâm mà theo anh về nhà.

Lại lấy lý do bận việc mà Vũ Duy từ chối nhận lời mời vào nhà của nhỏ, thật ra đây chỉ là nguyên nhân phụ thôi, Vũ Duy sợ rằng mình thấy mặt của Thanh Lâm, không kiềm chế được mà làm gì không hay, nên đành phải tạm thời “rút quân”.

- Cô cũng ghê nhỉ? Đi chơi mà còn để trai đưa về tận nhà. Tiếng của anh phát ra từ phòng khách, đi làm về, không thấy nhỏ ở nhà, cục tức lại dâng lên khi thấy nhỏ bước xuống xe của 1 người đàn ông vì nhìn từ trong nhà ra khá xa nên anh không biết được người đó là ai.

- Em xin lỗi, nãy có tí việc, em gặp anh Duy ở ngoài đường nên anh ấy đưa em về.

- Cô có làm gì thì mặc xác cô, tôi không quan tâm, à lần sau nếu muốn nói dối thì tìm lý do nào hấp lý hơn nhé, thằng Duy đang ở Hàn Quốc, nó không đưa cô về được đâu. Nói xong anh bỏ ra ngoài mà không quên ném cho nhỏ ánh mắt khinh bỉ.

Sao chả bao giờ anh tin nhỏ? Sao lúc nào cũng nhìn nhỏ bằng ánh mắt như vậy, nhỏ không muốn, thật sự không muốn chút nào, buồn bã, nhỏ cũng bước lên phòng.

=(^_^)=(@.@*)=

” Cuộc đời tuy dài thế

Năm tháng vẫn đi qua...”

23. Chương 23

Tuy anh đối xử với nhỏ vẫn không có gì thay đổi nhưng nhỏ không hay buồn nữa vì nhỏ còn có 2 người bạn tốt luôn quan tâm, chăm sóc, động viên và giúp mình rất nhiều, nhất là Vũ Duy, nhỏ coi anh như 1 người anh trai vậy, có việc gì nhỏ đều chia sẻ cùng anh.

Vừa vào đến khách sạn, nhỏ đã nhìn thấy Gia Hoàng đứng đó đợi mình cùng đồng hành lý.

- Hoàng, chuyện gì vậy? Đồng này là sao? Nhỏ chỉ tay vào đồng hành lý (để tiện cho việc học và làm việc nên cậu sống tại khách sạn luôn).

- Tiểu Quân, mình phải đi du học 3 năm, ba mình đã quyết rồi mình không thể thay đổi được, xin lỗi vì thông báo cho cậu muộn, giờ mình phải đi luôn rồi, cậu ở lại mạnh khỏe nhé! Cũng như Vũ Duy lúc đầu, cậu muốn ra đi để tránh tình cảm của mình, cậu biết dù mình có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không thể có được trái tim của nhỏ.

- Ủ, cậu cũng vậy nhé! Nhớ liên lạc với mình thường xuyên nhé! Nhỏ đáp, tuy đang rất buồn nhưng vẫn cố gắng tạo ra nụ cười để đối phương không lo lắng vì mình.

Khi Gia Hoàng quay lưng bước đi nhỏ mới vội nói theo:

- Cho tớ ôm cậu lần cuối này nhé!

Cậu chưa kịp quay lại thì đã bị nhỏ ôm chầm lấy, thủ thủ bên tai:

- Tớ xin lỗi... May mắn nhé!

Cậu ngạc nhiên không biết câu nói của nhỏ có ý gì, vội bước đi thật nhanh, cậu sợ quay lại nhìn thấy nhỏ, cậu không bước nổi nữa.

Đúng như người ta nói, cảm nhận của phụ nữ rất tinh tế, nhỏ biết Gia Hoàng yêu mình qua những hành động của cậu, cậu là người tốt, rất tốt, có lúc nhỏ cũng không thể hiểu tại sao mình lại không thể tiếp nhận tình cảm của cậu nữa.

Cùng lúc đó.

- Anh...anh, kia chẳng phải là Tiểu Quân sao, sao cô ta lại ôm thằng nào ở trong khách sạn thế kia__ Kiều Phương chỉ tay về phía nhỏ.

- kệ cô ta__ nói thế thôi chứ thật ra anh đang rất bức, cảm xúc trong lòng anh lúc này là gì anh cũng không biết nữa, đau lòng? Có thể, buồn bã, thất vọng? Cũng đúng. vội kéo tay Kiều Phương đi, anh không muốn chứng kiến cảnh này thêm nữa, nhếch mép cười kinh bỉ: “hoá ra cô cũng chỉ được như vậy thôi”.

Sống ở trên đời tình yêu không là tất cả, nhưng liệu không có tình yêu ta có thể sống được? Được, nhưng sẽ không hạnh phúc, vậy hạnh phúc là gì? Là có được người mình yêu hay là nhìn người mình yêu hạnh phúc? Tóm lại những thứ đó chỉ là cảm xúc của con người, không ai có thể định nghĩa và cũng chẳng ai đo được mức độ của nó!

“My love, i”m so sad when you say you don”t want me!”

Hôm nay là kỉ niệm 1 năm ngày cưới của nhỏ và anh, 1 năm rồi, 1 năm trôi qua tuy không phải là thời gian dài nhưng cũng đủ để biến 1 cô bé hồn nhiên, ngây thơ, yêu đời thành 1 người lớn biết suy nghĩ nhiều hơn.

Biết chắc anh sẽ không nhớ ngày này nên nhỏ đã nhắn anh về nhà sớm, háo hức đợi chờ khi làm xong bữa cơm thịnh soạn (toàn là món anh thích thôi), 10:00, 10:30, 11:00, 12:00 bình thường lúc này anh đã về mà sao giờ chưa thấy, nhỏ đâm ra lo lắng, sốt ruột hơn bao giờ hết, đứng ngồi không yên, đi đi lại lại trong nhà, bỗng nghe tiếng xe ngoài cổng, hớn hờ chạy ra mở cửa, đúng là anh về thật nhưng không phải 1 mình mà còn Kiều Phương nữa, 2 người đi lướt qua như không hề có sự tồn tại của nhỏ rồi dẫn

24. Chương 24

nhau lên phòng, nhỏ cảm thấy tủi thân ghé gối, lẳng lẳng 1 mình vào nhà, đợi mãi không thấy anh xuống ăn cơm, nhỏ đành phải lên phòng:

- Cạch! Cánh cửa phòng bật mở, bước vào, nhỏ thật sự sock, chưa bao giờ nhỏ nghĩ sẽ thấy cảnh tượng này, 2 người đang quần lầy nhau trên giường, nghẹn ngào không thốt thành lời, phải khó khăn lắm nhỏ mới có thể nói ra:

- Chị làm ơn ra khỏi đây được chứ?

- BỐP!!! Là 1 cái tát, anh tát nhỏ.

- Cô nghĩ mình là ai? cô có quyền gì mà nói? Đây là nhà tôi chứ không phải nhà cô, sao cứ làm phiền tôi mãi vậy? Nếu không có cô thì tôi đã chẳng phải sống thế này, cô cũng chỉ là 1 con cave, con điểm rẻ tiền thôi. Anh quát vào mặt nhỏ.

- Anh à? Em làm gì sai sao? Trong thời gian qua em đã làm gì có lỗi với anh? Anh đánh em ư? cũng được nhưng sao anhỡ nói em như vậy chứ? Em là con cave, con điểm rẻ tiền sao? Anh xúc phạm em, em đau lắm anh biết không? Nhỏ nói rồi chạy nhanh ra ngoài, những giọt lệ cứ thế trào ra, tim nhỏ như có ai bóp nát vậy, đau, phải rồi, nhỏ rất đau, nỗi đau cứ thâm chiếm dần toàn bộ giác quan.

Nhìn những giọt nước mắt của nhỏ, tim anh thấy nhói đau, rồi khi nhỏ chạy ra ngoài anh mới thật sự tỉnh ngộ, anh đã làm gì thế này? Đau đớn, hối hận nhưng cũng đã muộn.

Trong vô thức, nhỏ cứ chạy đi, chạy vì cái gì? Chạy trốn con người kia hay chạy khỏi nỗi đau lòng mình nhỏ cũng không biết nữa, nhỏ không thể chịu đựng được nữa rồi, tuyệt vọng quá, cảm giác này thật khó chịu sao anh có thể đối xử tàn nhẫn với nhỏ như thế này chứ? Trời đất bỗng quay cuồng trước mặt thành 1 màu đen, 2 chân không nhấc lên được nữa, nhỏ ngã xuống, trước khi nhắm mắt nhỏ vẫn kịp nhìn thấy mặt người đã đỡ mình, là Vũ Duy, anh hốt hoảng nhanh chóng đưa nhỏ đến bệnh viện, đợi sau khi biết tin nhỏ đã ổn, anh mới có thể bình tĩnh lại, móc điện thoại ra gọi cho Thanh Lâm:

- Mày đến ngay bar Alone, tao có chuyện muốn nói với mày về Tiểu Quân.

- Tít...tít...tít, anh chưa kịp nói gì thì Vũ Duy đã tắt máy. Cảm xúc lo sợ xuất hiện trong lòng, không kịp suy nghĩ gì nữa, anh phóng ngay tới chỗ hẹn.

*Bar Alone.

- Mày ngồi đi. Vũ Duy nói.

- Có chuyện gì mà mày gọi tao qua đây? Anh tỏ vẻ lo lắng.

- Mày làm gì Tiểu Quân mà để cô ấy ra nông nỗi này hả? Vũ Duy quát.

- Sao mày lo cho cô ta quá vậy? Chắc cũng lên giường với cô ta rồi chứ, đúng là 1 con dĩ rẻ tiền, anh vẫn cố chấp.

- Mày nói gì? Con dĩ? Vũ Duy tức giận.

- Thì hôm trước tao thấy cô ta vào khách sạn với 1 thằng đàn ông, còn ôm nhau nữa.

- Haha, mày điên rồi Lâm ạ, nhìn xem ai mới là con dĩ, vợ mày hay cô người yêu xinh đẹp của mày, nói xong Vũ Duy chỉ tay về phía Kiều Phương đang ôm ấp, vuốt ve anh chàng bên cạnh. (sau khi nhỏ chạy ra ngoài Kiều Phương mỉm cười đắc thắng, nói với anh có việc gấp rồi cũng đi luôn)

Nhìn theo hướng Vũ Duy chỉ, anh không thể ngờ được, con người mà bấy lâu nay anh yêu lại là người như thế, thất vọng nhưng anh không cảm thấy đau khổ? Vì sao anh cũng không biết được.

25. Chương 25

Vũ Duy nói tiếp:

- Cảnh mà mày nhìn thấy đó chỉ là cái ôm xã giao thôi, Gia Hoàng sang nước ngoài du học, là bạn bè chẳng lẽ Tiểu Quân không được phép ôm từ biệt? Mày là gã đàn ông tồi tệ nhất mày biết không? Lúc mẹ cô ấy ốm nặng, cần tiền để phẫu thuật gấp, không còn cách nào khác đành phải mượn tiền của mày thì mày lại khinh bỉ, nói cô ấy là loại gái làm tiền rồi khi mẹ mất, một mình chịu tang mày biết cảm giác của cô ấy thế nào không? vì muốn trả nợ ày mà cô ấy giấu mày đi làm phục vụ phòng ở Khách sạn đó, sáng đi học chiều đi làm vất vả cả ngày tối về lại phải lo từng bữa cơm ày nữa, bị đau lưng mà mày bắt cô ấy nằm trên ghế, nhưng cô ấy vẫn cắn răng chịu đựng, không ho he nửa lời, liệu mày có thể tìm ra được người phụ nữ nào tốt như thế nữa không? Tức giận, Vũ Duy không thể kiềm chế được bản thân mà nói ra.

Những câu vừa nghe như dao cứa vào tim anh, nó rỉ máu đau đớn, xót xa, ân hận vì thái độ của mình, đúng vậy là anh độc ác, tàn nhẫn, thù hận đã lấn áp đi lý trí, anh sẽ đối xử tốt với nhỏ, chắc chắn là như vậy, nhưng liệu nhỏ còn cho anh cơ hội để sửa sai?

Sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, nhỏ đã suy nghĩ rất nhiều để đi đến quyết định, nhờ cô y tá gửi lời cảm ơn và xin lỗi tới Vũ Duy, nhỏ sẽ ra đi, đi tới 1 nơi yên bình, bắt đầu 1 cuộc sống mới không có anh, không còn nước mắt, đau khổ.

Lặng lẽ kéo vali ra khỏi nhà, ngoảnh lại 1 lần nữa để lưu lại khoảnh khắc này, 1 lần nữa thôi sẽ không bao giờ thấy nó nữa, những kí ức lại thi nhau ùa về trong đầu nhỏ, ngỡ như mới chỉ hôm qua vậy, hạnh phúc, đau khổ mình nhỏ trong ngôi nhà này.

“...Em đã khóc, khóc nhiều lắm, em đã khóc cho 2 đứa mình, anh hãy nhớ trong tình yêu khi đánh mất sẽ không thể tìm lại, em sẽ xem chuyện tình ta chỉ là cơn gió thoảng qua thôi mà, em sẽ chúc anh hạnh phúc và đường anh bước sẽ có người thay em...”

Trở về với bao cảm xúc hỗn độn trong lòng, anh bước vào nhà, ánh điện sáng trưng thường ngày giờ đây biến thành một màu tối đen, không chút ánh sáng của sự sống, hụt hẫng, trống trải và cô độc là những gì anh cảm nhận được, vội vàng chạy lên phòng, căn phòng trống trơn, mọi đồ đạc của nhỏ trong phòng cũng biến mất, nỗi lo sợ mất đi 1 thứ rất quan trọng dâng lên trong lòng, cố gắng kiếm tìm hình bóng của nhỏ trong vô vọng, bỗng 1 ý nghĩ lướt qua trong đầu, anh nhanh chóng chạy xuống bếp, cũng không thấy đâu, lần này anh gần như tuyệt vọng, những món ăn mà nhỏ nấu cho bữa trưa vẫn nguyên đó, trên bàn còn có thêm 1 lá thư đã nhàu nát vì nước mắt và 1 cái thẻ ATM, anh lo lắng, hoang mang tay chân run rẩy, cầm bức thư lên đọc:

” Anh à! Định mệnh ngày 2- 6 đã mang em đến bên anh và cũng chính ngày này, ngày hôm nay 1 năm kỉ niệm ngày cưới của chúng ta anh đã đưa em ra khỏi đời anh, 1 năm mình lấy nhau, em biết anh đã phải khó xử nhiều, em xin lỗi! Em vừa nhận được học bổng sang New York du học, không biết còn có thể về lại nước không nữa, lúc anh đọc được lá thư này chắc là em cũng trên máy bay rồi, cảm ơn anh trong thời gian qua đã cho em 1 mái ấm gia đình để em biết được cảm giác hạnh phúc nhưng em phải ra đi thôi anh à, dù em có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì anh cũng chẳng bao giờ coi em là 1 người vợ, em buồn, em đau khổ khi anh đối xử lạnh nhạt với em, em mệt mỏi không còn sức để chịu đựng cuộc sống này thêm nữa, không có em, anh hãy sống hạnh phúc anh nhé! em sẽ trả lại sự tự do cho anh, đơn li hôn em đã kí và để trên bàn làm việc của anh, à còn nữa, số tiền 50 triệu em cũng đã cố gắng đi làm thêm để trả cho anh trong chiếc thẻ ATM này, mã PIN là ngày sinh nhật anh. Gửi lời xin lỗi giùm em đến mẹ nhé! cuối cùng, cho em được nói:

EM YÊU ANH và chúc anh hạnh phúc!

Tạm biệt anh, em đi đây.”

Lá thư trên tay rơi xuống, anh gục ngã, những giọt nước mắt của người đàn ông cũng đã rơi xuống vì đau đớn, vì hối hận cho những lỗi lầm của mình, cảm giác khó chịu đến tột cùng cứ vây lấy anh, tim vỡ nát, đau đớn cõi lòng, giờ thì anh đã biết ai mới là người quan trọng đối với anh, đánh mất đi rồi mới nhận ra anh yêu nhỏ, đúng vậy, nhỏ đã thực sự bước vào trái tim, vào cuộc sống của anh lúc nào không hay, mất nhỏ rồi sao anh có thể sống hạnh phúc? Vì hạnh phúc của đời anh chính là nhỏ. Anh biết kể từ giờ sẽ không còn ai đợi anh khi đi làm về, không còn nhìn thấy hình ảnh của nhỏ ngủ gục bên bàn ăn khi anh về nhà muộn, không còn những ly cafe nhỏ pha cho anh lúc làm việc khuya, không còn ai chuẩn bị quần áo vào mỗi buổi sáng cho anh trước khi đi làm, không còn những lời nói quan tâm, dịu dàng, an ủi lúc anh gặp khó khăn, không còn ai lo lắng, chăm sóc lúc anh bị ốm, không còn những bữa sáng, bữa trưa, bữa tối nhỏ nấu... Anh

đau khổ, hận chính bản thân mình sao quá ngốc, sao tàn nhẫn như vậy, chợt nhớ lại món quà nhỏ tặng, anh chạy nhanh lên phòng, mở hộp quà ra, 1 chiếc áo sơ mi màu trắng kẻ viền đen rất đẹp xuất hiện trước mặt anh cùng 1 tờ giấy, là dòng chữ nắn nót nhỏ viết cho anh:

26. Chương 26

” Em thấy anh hợp với màu áo này nên đã dành giùm để mua cho anh, hi vọng anh sẽ thích nó, hihi ” nước mắt lại rơi nhiều hơn anh không biết phải làm sao nữa, trong thâm tâm anh chỉ có thể thốt lên: “vợ ơi, anh xin lỗi, anh yêu em, anh nhớ em nhiều lắm, đừng bỏ anh, hãy về bên anh nhé, anh biết lỗi rồi, vợ ơi!”

Một đêm trôi qua trong sự ân hận và nỗi đau sau xé, người anh gần như kiệt sức, do vô tình mà tay anh đụng vào chiếc remote làm màn hình tivi bật lên là kênh News:

“Tối qua chuyến bay số Az883213 từ sân bay Tân Sơn Nhất đáp New York gặp tai nạn đã làm tắt cả các hành khách trên máy bay thiệt mạng, hiện tại chúng tôi đang tiếp tục điều tra để làm rõ nguyên nhân...”

Tiếng của người đọc tin vang lên cùng những hình ảnh thảm khốc của vụ tai nạn máy bay làm tai anh ù đi, mắt nhạt nhoà nước mắt như không muốn tin vào những gì đang nghe, nhìn thấy nữa. “Em vừa nhận được học bổng sang New York du học, không biết còn có thể về lại nước không nữa, lúc anh đọc được lá thư này chắc là em cũng trên máy bay rồi ” Những dòng chữ cứ xuất hiện trong đầu anh với tần suất ngày càng nhiều. Vậy là nhỏ đi chuyến bay đó, nhỏ có trên máy bay, không, anh không tin, không thể như thế được, anh vừa nhận ra lỗi lầm của mình, nhỏ còn chưa biết được tình cảm của anh mà, chẳng lẽ nhỏ muốn anh hối hận suốt đời sao? ” anh tàn nhẫn, em càng tàn nhẫn hơn em biết không, sao lại bỏ anh mà ra đi mãi mãi như thế chứ? Anh vừa định sang đó đón em kia mà, sao em không cho anh cơ hội sửa sai, anh hận em, anh ghét em nhưng anh không thể ngừng yêu em” đau đớn anh hét lên cầu mong nhỏ có thể nghe được những lời này.

Giờ đây trong mắt anh, cuộc sống chỉ là 1 màu tằm tối, đầu đầu cũng toàn là hình bóng của nhỏ, đến khi anh chạy lại nắm lấy thì nhỏ biến mất, nỗi nhớ không giây nào ngớt, nhớ những khi nhỏ vì anh mà khóc, nhớ ánh mắt quan tâm mỗi khi nhỏ nhìn anh, nhớ những lời nói dịu dàng, nhớ vẻ mặt vui mừng khi anh đi làm về của nhỏ, nhớ hình ảnh co rúm ngủ trên ghế sofa vì lạnh,...nhớ, nhớ lắm, càng nhớ anh càng hận bản thân mình.

“Ngày tháng bên em. Cũng đã qua rồi, chỉ còn lại nỗi nhớ, Vì anh đã quá đại khờ để mất em rồi. Giờ em yêu thân thương ở phương trời nào, Tìm em nơi đâu, và tìm em nơi chốn nào, Lòng anh cô liêu để từng đêm quanh hiu trong nỗi đau. Hạnh phúc đã mất chỉ do lỗi tại anh, Yêu thương giờ như cơn gió bay, bay đi đâu để tìm em, bay đi đâu để tìm thấy em. Đôi khi ngu ngơ cứ tưởng rằng em đang ở đây, Ánh mắt của em, ôi sao quá diệu kỳ in sâu vào tận tim anh. Bay đi đâu để tìm em. Bay đi đâu để tìm thấy em. Nhưng sao cơn mơ cũng chỉ là mơ mà thôi. Để khi ta được gặp nhau nói lên bao lời yêu, rồi chợt tỉnh giấc xé tan cõi lòng anh, Bao năm trôi qua dường như đã vỡ tan rồi, Yêu thương cũng như câu chuyện thần tiên. Mãi mãi yêu em không muốn xa rời. Hỡi người ơi em có hay chăng? ”

(Nơi đâu tìm thấy em - Chu Bin)

Thời gian cứ trôi qua, hình ảnh của nhỏ trong anh không bao giờ nguôi ngoai, hằng đêm anh vẫn mơ về nhỏ, về những ngày tháng của 2 người mà giờ anh mới cảm nhận được đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của anh, trước khi đi ngủ anh thường nhìn lên tấm ảnh cưới treo trên đầu giường và nói: “Chúc vợ ngủ ngon!”.

Giữa biển người mênh mông tìm kiếm

Bỗng quay đầu người ở sát bên ta”

5 NĂM SAU

*Sân bay quốc tế Tân Sơn Nhất

1 người phụ nữ xinh đẹp trong chiếc váy màu trắng quyến rũ nhưng cũng không thiếu phần kín đáo bước xuống máy bay làm “rụng tim” bao chàng trai, họ sẵn sàng dán mắt vào người phụ nữ đó để nhận lấy cái tát từ cô vợ/người yêu đang tức “ói máu” đứng bên cạnh. Nhưng rồi họ nhanh chóng thất vọng khi thấy đi cùng cô ấy là 1 người đàn ông vô cùng đẹp trai, lịch lãm và 1 cậu nhóc khoảng chừng 4, 5 tuổi gọi cô ấy bằng mama trông như 1 gia đình hạnh phúc vậy.

- selia, what's on your mind? (selia, bạn đang lo lắng gì thế?).

- Gia Hoàng, đây là Việt Nam chứ không phải Mĩ nhé, gọi tớ bằng Tiểu Quân đi, tớ không lo lắng gì đâu, chỉ nghĩ xem nước mình thay đổi gì nhiều thôi, hihi, speak Vietnamese? Ok.

27. Chương 27

- Hi, tại quen rồi chứ bộ.

- Mẹ, con đói rồi! Lúc này cậu nhóc mới lên tiếng.

- Cu Bin ngoan, chú Gia Hoàng đưa con đi ăn nha!

- Dạ! Cậu nhóc ngoan ngoan gật đầu.

- Cậu chiều nó quá nó hư là tại cậu đấy__ nhỏ nói.

- Cậu nghiêm khắc với nó như thế mới hư đấy__ cậu cãi rồi quay sang bế cu Bin : “đi nào!”

2 người, à không, phải là 3 chứ nhỉ, đến nhà hàng gần đó, lúc này cũng gần 12h am, nên có vẻ nhà hàng này rất đông khách, ngồi xuống 1 bàn gần cửa sổ, nhìn cu Bin ăn ngon lành, nhỏ lại thấy chua xót, cu Bin giống hệt bố nó từ ngoại hình đến tính cách, trong những năm qua chưa bao giờ nhỏ quên anh cả, nỗi nhớ cứ dày vò nhỏ từng đêm những lúc như thế nhỏ lại khóc, nhưng không cho phép mình yếu đuối, vì còn cu Bin, cu Bin là tất cả đối với nhỏ là động lực duy nhất để sống tiếp quãng đời còn lại dù biết không hề dễ dàng gì, từ sau khi đến Mĩ nhỏ mới biết mình có thai, vui mừng nhưng cũng lo sợ, 1 mình nơi đất khách quê người nuôi sống bản thân đã là khó khăn, đằng này còn thằng bé nữa. May mà nhỏ gặp Gia Hoàng tại đây, tại ngôi trường đại học ở Mĩ, cậu đã giúp đỡ nhỏ rất nhiều, thật ngạc nhiên khi 2 người lại học chung 1 lớp, không biết là ông trời muốn thử thách tình cảm của nhỏ hay cho Gia Hoàng 1 cơ hội nữa. Còn Gia Hoàng, cậu vẫn vậy luôn quan tâm, chăm sóc và yêu thương 2 mẹ con nhỏ nhưng cậu biết mình chỉ có thể đứng với tư cách là 1 người bạn mà thôi, trái tim của nhỏ đã vĩnh viễn thuộc về anh mất rồi.

Phía đằng xa, cũng trong nhà hàng này, 1 người đàn ông u sầu vẫn đang tiếp tục bữa trưa 1 mình, đưa ánh mắt xa xăm về phía cửa sổ anh chợt dừng lại ở 1 bàn ăn, đó là 1 gia đình hạnh phúc (anh nghĩ vậy) nhưng sao người phụ nữ kia giống nhỏ quá, anh sợ lại thấy ảo ảnh, anh sợ cảm giác này lắm rồi, vội vàng tính tiền rồi phóng nhanh ra ngoài để trút bỏ những gì vừa nhìn thấy, anh không muốn nghĩ gì thêm về nó nữa.

- Mẹ, hôm nay Cu Bin muốn đi chơi__ thằng bé nhõng nhẽo với mẹ mình khi đang vui đùa trong ngôi biệt thự (Quên nói với các bạn, hiện tại nhỏ đang làm giám đốc của 1 công ty đa quốc gia, có trụ sở ở Việt Nam nên nhỏ được phân công sang đây để quản lý)

- Hôm nay là chủ nhật nên mẹ rảnh, mẹ dẫn cu Bin đi siêu thị mua đồ nha!

- dzê dzê! Iu mẹ nhất, chụt chụt... Thằng bé nhảy tung tung rồi hôn lên má nhỏ, những lúc thế này nhỏ cảm thấy rất hạnh phúc.

Hiện tại, 2 mẹ con đang tung tăng mua đồ trong siêu thị (chỉ có thằng bé thôi, mẹ mà còn tung tăng nữa là....hết thuốc chữa. Hehe) như thấy điều gì đó đặc biệt thằng bé chạy lại nắm lấy tay người đàn ông:

- Ba, ba, con nhớ ba lắm sao giờ ba mới xuất hiện vậy, hức...hức! Thằng bé nói trong tiếng khóc.

Anh ngạc nhiên quay lại nhìn thằng bé nắm tay mình, sao anh có cảm giác thân quen quá, 1 cảm xúc mới lạ và khó tả như tình phụ tử vậy, xoa đầu thằng bé, anh ôn tồn nói:

- Bé con, Cháu bị lạc ba mẹ hả? Để chú giúp cháu tìm ba mẹ nha?

- Không, không, hức...hức, ba là ba của con mà! thằng bé phùng má lên nói trông quá ư là đáng yêu.

- Sao lại gọi chú bằng ba? anh ngạc nhiên hỏi.

- Mẹ con bảo thế, ba rất giống với người trong ảnh mẹ cho con xem những khi con đòi ba, mẹ bảo đấy là ba con.

28. Chương 28

- Vậy con tên gì? buồn cười khi nhìn bộ dạng của thằng bé lúc này, không hiểu sao vừa gặp mà anh lại cảm thấy quý nó vô cùng.

- Dạ, con tên Hoàng Thanh Tùng, ba cứ gọi con là Cu Bin, thằng bé không khóc nữa mà vui vẻ đáp.

Càng ngạc nhiên hơn khi thằng bé cùng họ và tên đệm với mình, anh dờ ra trong vài giây, bỗng 1 giọng nói quen thuộc vang lên làm đứt đoạn suy nghĩ của anh:

- Cu Bin, con có biết mẹ lo lắng lắm không? Sao lại chạy qua đây hả? Nhỏ vừa lơ là 1 tí, quay lại thì không thấy thằng bé đâu, hốt hoảng đi tìm may mà cũng không mất nhiều thời gian, không chắc nhỏ lo chết mất.

- Mẹ, ba...ba..! Thằng bé nói ấp úng.

Lúc này nhỏ mới ngước lên nhìn người đàn ông trước mặt mình, như không tin vào những gì đang thấy nữa, nhỏ không thể nói thành lời, anh gầy hơn xưa nhiều quá, bỗng 1 vòng tay ấm áp ôm chặt lấy nhỏ, anh ngỡ rằng đây chỉ là mơ, vẫn như mọi lần, anh đều ôm nhỏ như thế nhưng lần này nhỏ không tan biến nữa, anh có thể cảm nhận hơi ấm từ nhỏ, vòng tay siết chặt hơn để nhỏ không trốn thoát khỏi anh, hạnh phúc chỉ đơn giản là như thế thôi, nhỏ đang bằng xương, bằng thịt trước mặt anh đây, anh sẽ không bao giờ để tuột mất nhỏ, tuột mất hạnh phúc của đời mình thêm nữa, bấy lâu năm anh sống trong dần vật, đau đớn giờ đây anh đã có được nhỏ dù chỉ là mơ thôi anh cũng cam lòng, đây tựa thoát khỏi anh nhưng vô ích, anh khoẻ quá, nhỏ chỉ biết đứng yên như thế để anh ôm thôi, đứng trước mặt anh nhỏ luôn yếu mềm thế đấy. Nhìn cảnh “tình cảm” của ba mẹ mình, cu Bin lên tiếng:

- Ba, mẹ, 2 người bỏ Cu Bin rồi hả? Thằng bé ngây ngô hỏi.

Nghe vậy anh mới nói lỏng tay ra, vì vui mừng quá mà quên mất sự hiện diện của con mình, vội vàng cúi xuống bế thằng bé vào lòng, anh hạnh phúc biết nhường nào, nhỏ đã trở về bên anh còn thêm cả giọt máu của anh nữa, anh không thể tin rằng chỉ 1 đêm thôi, 1 đêm mà tạo ra 1 sự sống mới, còn điều gì vui sướng hơn lúc này nữa.

- - - QUÁ KHỨ- - -

Vì phải tiếp khách nên anh trở về nhà trong trạng thái say sấn, nhỏ hốt hoảng đỡ anh vào phòng, khi anh đã yên vị nằm trên giường nhỏ mới cởi giày ra cho anh, đôi tay run rẩy cởi từng cái cúc áo, mặt đỏ rần khi cả cơ thể anh phơi bày trước mặt nhỏ, định quay lưng bước đi thì bị anh nắm lấy tay và vì mất đà nên nhỏ ngã xuống người anh....(chuyện tiếp theo tùy các bạn tưởng tượng nhé, tác giả hổng biết à nha)

- - - NOW- - -

Nước mắt nhỏ rơi nhiều hơn khi thấy 2 bố con như vậy, nhỏ lo sợ anh sẽ cướp mất thằng bé, vội dằn lấy thằng bé từ tay anh, cùng lúc đó 1 chiếc dao sắc nhọn đang định đâm vào người nhỏ thì anh đỡ kịp, máu chảy lênh láng, anh ngã xuống, trước khi nhắm mắt anh đã kịp nói lên nỗi lòng mình: “Vợ à, hãy tha lỗi cho

anh nhé, anh biết lỗi rồi, anh yêu em!” nhỏ hốt hoảng gọi tên anh trong hoang mang, cảm giác run sợ lại vây lấy nhỏ 1 lần nữa, câu “anh yêu em” mà nhỏ muốn nghe từ lâu giờ lại phát ra trong tình cảnh như vậy sao? Không, không, anh không được xảy ra chuyện, anh phải sống để bù đắp cho những lỗi lầm của mình.

Chủ nhân của con dao ấy không ai khác chính là Kiều Phương, cô ta ngỡ tưởng rằng nhỏ đã chết mà không phải vậy thực ra nhỏ đã rời chuyển bay đó đi sau 1 ngày, nỗi hận thù lại tăng lên khi chứng kiến cảnh đoàn tụ này, vì nhỏ mà anh đã vứt bỏ cô 1 cách không thương tiếc từ sau khi nhỏ ra đi.

Bệnh viện, 1 lần nữa nhỏ ở trong tình cảnh này, nhìn mẹ khóc thằng bé cũng khóc theo, với đầu óc còn bé bỏng của nó sao có thể hiểu được những chuyện đang xảy ra.

- Ca phẫu thuật đã thành công nhưng trong 3 ngày tiếp theo, nếu bệnh nhân không tỉnh lại thì quãng đời còn lại e rằng phải sống thực vật__ vị bác sĩ nói sau 3h cấp cứu cho anh.

29. Chương 29 End

- Cám...cám ơn bác sĩ! Nhỏ nói trong run sợ, nhỏ sợ lại mất đi người mình thân yêu nhất tuy vậy nhưng nhỏ vẫn có 1 niềm tin rằng anh sẽ tỉnh lại.

Hôm sau, trên tất cả trang bìa của các tờ báo, tạp chí đều đồng loạt đăng tin:

” Người mẫu Kiều Phương ám sát tổng giám đốc Tập đoàn H&P, hiện đang bị tạm giam để chuẩn bị xét xử ”

ngày thứ 3 kể từ khi phẫu thuật, anh vẫn vậy, khuôn mặt trắng bệch, nắm lấy tay anh, nhỏ nói trong nước mắt:

- Anh à! Mẹ con em rất cần anh, cu Bin cứ khóc đòi anh suốt, em sắp không chịu đựng được nữa rồi, anh như vậy em cũng suy sụp mất, anh phải tỉnh lại để cùng em nuôi dạy cu Bin chứ, anh tỉnh lại em sẽ tha thứ tất cả cho anh mà...hức...hức!

Bồng 1 ngón tay, 2 ngón tay...rồi cả bàn tay anh động đậy, vừa trải qua 1 cuộc chiến ác liệt với tử thần nhưng khi nghe được những lời nhỏ nói anh cũng cố gắng mấp máy:

- Thật không?

Nhỏ không nói gì nữa choàng người qua ôm anh, những giọt nước mắt của 2 người giờ đây không còn lặng lẽ rơi mà hoà quyện vào nhau tạo thành nước mắt hạnh phúc.

1 tháng sau, anh xuất viện, 2 mẹ con trở lại ngôi nhà của anh.

- Em có muốn cu Bin vui vẻ hơn không?

- Tất nhiên, sao anh hỏi vậy?

- Em muốn là tốt rồi, Cu Bin nói với anh là sẽ vui hơn nếu có em trai để chơi cùng.

- Oái, oái, bỏ em ra, anh làm gì vậy?

- Làm cho Cu Bin vui hơn chứ làm gì, em cũng muốn thế mà!

.....

THE End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-sap-dat>